

1482
2/200
577

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ.

Ο ΑΓΙΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΣ
ΣΑΡΔΕΩΝ.

Ποιητὴν ἄριστος ἐκκλεῖδος Χαλκηδόνος Σὴν εἰκόνα Ὅσπερ εἰς τύπον γίνεσθαι
τεράθειος δέδωκεν εὐσεβοῦς ὄψεσ. Χάριτι νέμοις ὦ, καὶ λαῶ χριστοτοῦμα

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

Θεωρηθείσα, επιδιορθωθείσα τε και επιμελώς επιξερογραφηθείσα

ΥΠΟ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ

Του ἐκ Μηθύνης.

Δεύτερον ἤδη Ὑπόκεις ἐκδοθείσα, φιλοτίμῳ δαπάνῃ

τοῦτε τε Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Γέροντος

Χαλκηδόνος Κυρίου Κυρίου

ΙΕΡΟΘΕΟΥ

Και τῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ Χιλῆ φιλορθόδοξων

Εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Δ. Ζ. ΓΑΖΗ.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΣ ΥΠΟ

ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ.

1852.

12921

191

ΕΝ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΠΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

« Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί,
ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ
παρὰ Θεῷ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις. »

Σαφὸς Σολομών.

ΕΝ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΠΑΣ

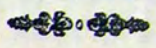
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ

Τῷ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤῷ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤῷ
ΑΓΙῷ ΓΕΡΟΝΤΙ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΚΥΡΙῶ ΚΥΡΙῶ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Οἱ φιλονεικεῖς Χριστιανοὶ
ἀνατιθέασιν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΚΣ'.

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποτρῆς ἡμῶν Θεοτόκου
Καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μηστόρου,
Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου
Ἐπισκόπου Σαρδεῶν τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱσταῶμεν
σίχους σ', καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς Γ'.
καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια Γ'.

Τῆς ἑορτῆς. ἤχος β'.

Δεῦτε ἀγαλλιασόμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν μυστηριον ἐκδη-
γούμενοι. Τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, ἡ φλογίνη
ρομφαία τὰ νῶτα δίδωσι, καὶ τὰ Χερουβιμ παραχωρεῖ τοῦ ξύ-
λου τῆς ζωῆς· καὶ γὰρ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς μεταλαμβάνω,
οὐ προεξεβλήθην διὰ τῆς παρακοῆς. Ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος
εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, ὁ χαρακτήρ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ, μορφὴν
δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς προελθὼν· οὐ τρο-
πὴν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν διέμεινε Θεὸς ὦν ἀληθινός, καὶ ὁ οὐκ
ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν· αὐτῷ
βοήσωμεν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα. Ποιμένω γὰρ ἀγραυλοούντων, καὶ Μάγων προσκυνούντων, Ἡρώδης ἐταράττετο· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς! ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα, ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, ἡ ἔρημος τὴν Φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένου· ὁ πρὸ αἰῶνων Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Ἁγίου. ἤχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Τὸν ἐν Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀνακλιθέντα Θεόν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, ἀντλιοίωνον λόγον, ἐκήρυκας τρισμάκαρ, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ θεάνθρωπον τέλειον· οὗ τὴν εἰκόνα Εὐθύμιε προσκυνῶν, αἰκισμοὺς πολλοὺς ὑπήνεγκας.

Γενναιοτάτη καρδίᾳ καὶ σταθερῷ λογισμῷ, ὑπὲρ τῆς τοῦ Κυρίου, σεβασμίας εἰκόνας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὸν δυσεβῆ, κατεβρόντησας λέοντα· ὅθεν πικραῖς ἐξορίαῖς καὶ φυλακαῖς, προσωμίλησας Εὐθύμιε.

Σὺν ταῖς Ἀγγέλων χορείαῖς, Πάτερ Εὐθύμιε, τῷ θρόνῳ τῷ ἀτέκτῳ, παριστάμενος μάκαρ, μνημόνευε τῶν πίστει τὴν μερὰν, εὐφημούντων σου ἄθλησιν, καὶ ἀνυμνούντων ἀπαύστως τὰ εὐκλεῆ, καὶ σεπτὰ σου κατορθώματα.

Δόξα. ἤχος πλ. β'. Τοῦ Ἁγίου.

Πάρεστιν ἀρμολογίως ἐν τῷ παρόντι, μετὰ τοῦ Θεοπάτορος Δαβὶδ προσεβήξασθαι· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. τιτίμηται γὰρ σου ἡ μνήμη πρὸς Θεοῦ, τοῖς παραδόξοις θαύμασιν, Ἱεράρχα Εὐθύμιε. Τὸ δε πολυάθλόν σου σκήνος, πρόκειται πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, πηγὴ ἀδάπανος ἰαμάτων. Διὸ παράσχου καὶ ἡμῖν ταῖς ὑμνηταῖς σου, φωτισμὸν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἰλασμὸν ταῖς πρῆσβεταῖς σου.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεὲμ, τὸν καθήμενον διὰ παντός σὺν Πατρί. Σήμερον Ἄγγελοι τὸ βρέφος τὸ τεχθέν Θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἴσοδος. Τὸ Φῶς ἱλαρὸν, εἰς οὗτα τὸ Πρακείμενον.
ἤχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

εἶχος. Ἐγνώρισα ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δυνάμιν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

εἶχος. Καὶ εἶπα. Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

εἶχος. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρείσσων γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν. Οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν. Εὐγνωστὸς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σαμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοὶ μου ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ πρᾶξτε μὴ φωνὴν ὡς αἱ ἀνθρώπων, ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐνοίαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρίσουσιν χάριν· Νοήσατε τῶν ἄνακτι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔθεσθε καρδίαν. Εἰτακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀληθεῖαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς.

εγκολιδῶν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες· Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα·

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀσεβῶν ἐξολοεῖται, χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, γλῶσσα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται· Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐδ' ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν· Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸν ἀθετούντων προνομεῖται αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου· Ἀποθανῶν δίκαιως ἔλειπε μετὰ· ἐλόν, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσεβεία δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀκίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής· Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολιταίς, αἰτήτης δὲ δικαίων εὖδος· Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατορθοῦται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαρῆσται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶν ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκλήρωτος· Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλὰ ἡ σύνεσις αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἐμαυροῦ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· οὐ χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθης, ἐκτενή.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ἤχος α'. Τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ἐν Βηθλεέμ· ἀκούω, ὑπὸ ἀσωμάτων σήμερον, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκῆσαντι γενέσθαι. Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανῶν πλατυτέρα· ἐξανέτειλε εἰς φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις, καὶ ταπεινοῦς ὑψωσε, τοὺς ἀγγελικῶς μελωδοῦντας, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ

Ὁ αὐτός. Τοῦ Ἁγίου.

Εγφραίνεται σήμερον λαμπρῶς ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου, παμμακάρε Εὐθύμιε. Τράπεζαν γὰρ παρατιθεμένη πνευματικὴν τὸ πολυάθλον σῶμά σου, θεῖον τε κρατῆρα κεράσασα, τὴν ὑπὲρ τῶν σεβασμίων εἰκόνων ὁμολογίαν σου, τοὺς πιστοὺς προτρέπεται πρὸς εὐχαίαν μυστικὴν. Ὅθεν κατατροπῶντες τοῖς θυμασίοις σου Ὅσιε Πάτερ, αἰτοῦμεν σε προσεύειν Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος β'.

Τὴν τοῦ Χριστοῦ πανοπλίαν ἐνδεδυμένος, ὁμολογητὰ Εὐθύμιε, καὶ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως ἀναλαβὼν, τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων ἐτροπώσω τὰς φάλαγγας· τοὺς δὲ πόδας ὑποδήσας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, μέχρι τέλους ἀντέστης ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνιζόμενος· λοιπὸν ἀπόκειται σοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει σοι ὁ Κύριος, ᾧ νῦν παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Τὴν πρακτικὴν τῶν ἀρετῶν ἡμφιεσμένος διπλοῖδα, καὶ μυστικαῖς θεωρίαις τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, κατὰ τὸν μέγαν Σαμουὴλ, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως ἐλειτούργησας. Τὴν ἀρραγῆ δὲ πίστιν, ὡς ὁ θεῖος Ἰσαακ τὸ λογεῖον τῆς κρίσεως ἐν τῇ καρδίᾳ φέρων, σεαυτὸν θυσίαν ἄμωμον τῷ δεσπότῃ προσήγαγας, Ἰσραραχῶν τὸ κλέος, καὶ Μαρτύρων ἐφάμιλλε, θαυματουργεῖ Εὐθύμιε, πρέσβευε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ανεπιστρόφῳ λογισμῷ τὴν εὐθείαν τῶν ἀρετῶν πορείαν ποιούμενος, καὶ πονοῖς ἀσκητικοῖς τὸ ὀπτηκὸν τῆς ψυχῆς καθηράμενος, ὅλος φωτισθεὶς ἐχορημάτισας· ὅθεν θεοκρίτῳ ψήφῳ ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἀνενεχθεῖς, ταῖς ἀκτίσι τῆς εὐσεβείας τὴν ὑψηλίον πᾶσαν κατηύγασας· τῶν μὲν πιστῶν σελαγίζων τὰς διανοίας τοῖς ὑπερφώτοις δόγμασι, τῶν δὲ εἰκονομάχων ἐμπιπρῶν τὰ ἀχηρώδη διδάγματα· οἷς καὶ μέχρῃ αἵματος ἀντιταξάμενος, τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπέληφας ᾧ καὶ προσεβύων μὴ ἑλλείπης ὑπὲρ τῶν πίστι καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Δόξα. ἤχος πλ. ἀ.

Ημέρα χαρμόσυνος, καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τοῖς πέρασιν ἀνέτειλε σήμερον μετὰ τῶν γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἢ τοῦ Ἱερομάρτυρος Εὐθυμίου πανένδοξος μνήμη, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας καταρωτίζουσα, ταῖς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, τὸ πολυάθλον αὐτοῦ περικυκλῶντες σκῆνος, ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις καταστέψωμεν, λέγοντες· χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· χαίροις τῶν Ἱεραρχῶν τὸ ἀγλαΐσμα, καὶ τῶν ὁμολογητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· χαίροις τῆς ἐβδόμης Συνόδου ὁ ὑπέρμαχος, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑψηγῆτης διαπρύσιος· πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Τῆς ἑορτῆς.

Ορῶσα σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐν Βηθλεέμ σαρκὶ τιχτόμενον, τὸν δημιουργὸν καὶ κτίσιν τῶν ἀπάντων, καινουργεῖται πάλιν καὶ ἀναπλάττεται. Ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἐφήπλωσε, καὶ ἡ γῆ ἐπαγάλλεται. Καὶ μάγοι μὲν Περσίας Βασιλεῖς ἀστέροι ὁδηγούμενοι, ποιμένες δὲ θουμάζοντες, Θεὸν σὺν τῇ Τεκούσῃ σὲ προσκυνοῦσιν ᾧ τοῦ θαύματος! ὁ τροφὸς τρέφεται ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια ἤχος πλ. ἀ.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ θεοφόρε Εὐθύμῃ, χοροὶ γὰρ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ νοερῶν λειτουργῶν, τὸ σὸν πνεῦμα Πάτερ καταστέφουσι, πιστοὶ δὲ τὸ πάντιμον, καὶ πολυάθλον σῶμα σου, νῦν προσκυνοῦντες, καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, χάριν ἄφθονον, δαψιλῶς ἀρυόμεθα, πάθη ἀποκαθαίρουσαν καὶ νόσους διώκουσαν, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις, καὶ ἱεραῖς σου δεήσεσιν, αἰεὶ ὄν δυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, φαιδρνομένη τοῖς λαμπροῖς σου παλαίσμασι, τὸ πάλαι γὰρ γυμνωθεῖσαν, τῆς τῶν εἰκόνων σεπτῆς, εὐκοσμίας, Πάτερ, κατεχόσμησας, διδοὺς τὴν ἀρχαίαν τε καὶ οἰκείαν λαμπρότητα, τέρπεται νῦν δὲ, ἐν τοῖς κόλποις κατέχουσα, τὸ πολυάθλον καὶ μυρίπνοον σῶμά σου, κόσμον ὡς ἀναφαίρετον, καὶ δόξαν ἀκήρατον, ὃ προσκυνοῦντες ἐν πίστει, τὸν ἱλασμόν ἐξαιτούμεθα· ἡμῖν δωρηθῆναι διὰ σοῦ καὶ τὴν εἰρήνην, μάκαρ Εὐθύμῃ.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ δασοὶ σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Φεγγει τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, προκαθαρθεῖς, τὴν θείαν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπαυξήσας λαμπρῶς, τὸ δοθὲν σοι τάλαντον θεόληπτε, εἰσῆλθες γηθόμενος, εἰς χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, συναγελάζων ταῖς ἀύλοις δυνάμεσι, καὶ τὴν ἄυλον φωταυγίαν δεχόμενος, μέμνησο τῶν τιμώντων σου, ἐν γῇ τὸ πολυάθλον, καὶ ἱερώτατον σκῆνος, Ἱερομάρτυς Εὐθύμῃ, Χριστὸν ἱκευέων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Τὸ τῆς Ἱεραρχίας θεόδοτον χάρισμα τοῖς μαρτυρικοῖς συμμίξας ἀγωνίσμασι, καὶ ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκίμως ἐνδιαπρέψας, ὁμολογία τὸν βίον ἐλάμπρυνας. Ὅθεν καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς

εὐσεβείας καμάτοις τὴν τῶν εἰκονομάχων ἐκπολεμήσας αἴρεσιν, καὶ τὴν τῶν θεῶν εἰκόνων τιμητικὴν προσκύνησιν διὰ τῶν ἔργων βεβαιώσας, τὸ τῆς πίστεως κράτος ἐν τοῖς πέρασιν ἤγειρας. Νῦν δὲ Χριστῷ παριστάμενος τῷ πνεύματι, ὁμολογητὰ Εὐθύμιε, καὶ ἡμῖν καθορώμενος τῷ σώματι, τὰ πρὸς Θεὸν ἡμῖν ὡς ἄλλος Μωϋσῆς καθυπουργήσον, πρεσβέων ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός Τῆς ἑορτῆς.

ΕΝ Βηθλεὲμ συνέδραμον Ποιμένες, τὸν ἀληθῆ μνηύοντες Ποιμένα, τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, καὶ ἀνακείμενον ἐν φάτνῃ, νηπίου μορφὴν δι' ἡμᾶς ἀνειληφότα, Κύριε δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν. Καὶ τὰ Τροπάρια.

Πρῶτον τῆς ἑορτῆς ἤχος δ'.

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ. Δόξα τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

ΚΑὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὖρας θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπιθασιν. Διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῆς πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Εὐθύμιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ τροπάρια·
εἶτα τὰ Καθίσματα.

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν. Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.
ἤχος γ'. Θεῖας πίστεως.

ΔΩρα τίμια Χριστῷ προσήξας, νηπιάσαντι ἐκ τῆς Παρθένου, ἀντὶ χρυσοῦ μὲν τὴν πίστιν τὴν ἄρρηκτον, ἀντὶ λιθάνου δὲ βίου τὸ ἀμempton, καὶ ἀντὶ σμύρνης τὸ τίμιον αἵμάσου, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ὁ αὐτός. Τὴν ὠραιότητα.

Υπὲρ τῆς πίστεως ἀγωνισάμενος, ποιμὴν πολυάθλη, διπλοῦς ἀπειληφας, καὶ τοὺς στεφάνους πρὸς Χριστοῦ, τοῦ μόνου ἀγωνοθέτου· οὗ τὸ ἀφωμίωμα, σχετικῶς ἀσπαζόμενος, ἐπὶ τὸ ἀρχέτυπον, τὴν τιμὴν ἀναφέρεσθαι, ἐδίδαξας ἐπόμενος Πάτερ, θεοῖς Πατέρων διδάγματα.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς, Ὁμοιον.

Σεπτῶς οἱ Μάγοι νῦν, ἰδοὺ παρίστανται, καὶ τὸ τρισόκλειον δῶρον προσφέρουσι, τῷ ἐν ἀγκάλαις τῆς ἀγνῆς Παρθένου ἐποχουμένῳ. Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, καθορῶν ἐξεπλήττετο, ἤκουον ποιμένες δὲ, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, αἰνοῦντων εὐλαβῶς καὶ λεγόντων, Δόξα Θεῷ τῷ ἐν ὑψίστοις.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Τοῦ Ἁγίου. ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάσαντα σαρκί, τὸν ἀπερίγραπτον Θεὸν, καὶ ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, περιγραφτὸν ὡς ἀληθῶς, δισὶ τελείαις φύσεσι καὶ ἐνεργείαις, ἐκήρυξας πιστοῖς· καὶ προσκυνεῖν σχετικῶς, οἰκὸνα τὴν αὐτοῦ, λαμπρῶς ἐδίδαξας, καὶ τῆς ἀγνῆς θεόπαιδος, ἀπάντων τε τῶν Ἁγίων Εὐθύμιε· μεθ' ὧν μὴ παύση, καθικετεῶν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Δόξα ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ορθοτομῶν τῆς ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ προκυνεῖσθαι σχετικῶς δογματίζων, τὰ τῶν Ἁγίων πάντων ἐκτυπώματα, ἐλαμψας Εὐθύμιε, ἐν συνόδῳ Πατέρων, λύσας ζοφερώτατον, σκότος εἰκονομάχων ὧν τὰς αἰκίσεις φέρων καρτερῶς, ὁμολογίᾳ τὸν βίον ἐλάμπρυνας.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς, Ὁμοιον.

Υπερφυῶς τὸν προαιώνιον λόγον, ἐν τῷ Σπηλαίῳ Βηθλεὲμ γεννηθέντα, ὑπὸ ἀστέρος Μάγοι ὀδηγούμενοι, πίστει προσεκύνησαν, καὶ Ποιμένες τὸ θαῦμα, εἶδον καὶ ἐξέστησαν ἡ Παρθένος δὲ μήτηρ, ἐκπληττομένη ἔλεγεν αὐτῷ, πῶς σε σπαργάνοις εὐλόγησα τὸν κτίστην μου.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον. Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.
ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ιωάννου τοὺς τρόπους τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, καὶ Ἡλιοῦ, τὸν ζῆλον τὸν ἐνθεον, βασιλεῖς ἀθετήσαντας, τὴν σχετικὴν εἰκόνων τῶν θείων προσκύνησιν, διελέγχεις ἄριστα, ὡς πίστεως πρόμαχος, ὅθεν καὶ κινδύνους, καρτερῶς ὑπομείνας, πικρὰς ἐξορίας τε, καὶ ἐπώδυνον θάνατον, Ἱερομάρτυς Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. ὁ αὐτός. ὅμοιον.

Ιθυνόμενος αὖραις ταῖς θεϊκαῖς, πρὸς λιμένας ὀρμίσθης τοὺς γαληνοὺς, ἐν γῆ δὲ κατέλειπες, τὸ πολυάθλον σκῆνός σου, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον, καὶ κρήνην ἀένναον, πλυμμουροῦσαν ρεῖθρα, πιστοῖς τῶν Ἰάσεων· ὁ νῦν προσκυνοῦντες, ἀρυόμεθα πόθῳ, τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν, Ἱερομάρτυς Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τὴν εἰρήνην δοῦναι ταῖς τιμῶσι σε, καὶ ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν σεπτὴν σου ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. ὅμοιον.

Ουρανίων Ἀγγέλων δόξα Θεῷ, ἐν ὑψίστοις, εἰρήνην τε ἐπὶ γῆς, βοώντων ἐθαύμαζον, οἱ Παιμένες καὶ ἔσπευσαν, εἰς Βηθλεὲμ ἀπαίροντες, ἰδεῖν τὸν τικτόμενον, ὃν καὶ προσκυνήσαντες, ὡς κτίστην ἀνούμνησαν. Μάγοι δὲ τὰ δῶρα, τῷ τεχθέντι Δεσπότῃ, ἀστέρος προλάμποντος, εὐσεβῶς προσκομίζουσιν, Ἰωσήφ δὲ ὁ δίκαιος, Ἀγγέλου κελεύσει θεϊκῇ, τὴν πρὸς ξένην κἀθοδὸν πεποιήται, καθυπέικων τοῖς θείοις προστάγμασι.

Τὸ Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον ἤχος δ'.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων,
ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Πᾶσα πνοή. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐλληλοθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέητόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

ἤχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν πνευματικὴν χορείαν συστησάμενοι, τὸν τῆς εὐθυμίας ἐπόνυμον Ἱεράρχην ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις καταστέφωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς πίστεως πρόμαχος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραΐωμα ἄσειστον· χαίροις ὁ τῶν οἰκονομᾶχων καθελῶν τὰς ἐνστάσεις, καὶ τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον παρὰ Θεοῦ κομισάμενος· χαίροις ὁ τὸ ἡγιασμένον σου σῶμα καταλείψας ἡμῖν ἰατρεῖον ἄμισθον νοσημάτων, καὶ θλιβομένων ψυχῶν παραμύθιον. Ἄλλ' ὦ παμμάκαρ Εὐθύμιε, ὡς ἀεὶ παριστάμενος Χριστῷ τῷ Θεῷ, μὴ διαλλείπῃς πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου!

Καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς· οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστὸς βροτωθεῖς, ἦν ὅπερ, Θεὸς μένει.

Ὡδή α'. ἤχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Ρεῦσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθορᾶς υπέρβαντα, κρείττονος ἐπταικότητα, θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς Δημιουργός, ὅτι δεδόξασται.

Ιδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσίν, ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὅλον οὐσιοῦται· ἀληθεία σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος και δύναμις, Υἱὸς ὧν τοῦ Πατρὸς, και ἀπαύ-
γασμα, Χριστὸς ὁ Θεός. Δυνάμεις λαθῶν, ὄσας ὑπερκοσμίους,
ὄσας ἐν γῆ, και ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασαι.

Τοῦ Ἁγίου. οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

κτ Τεχθεὶς σὲ Χριστὸς σπαργάνοις σέφει Πάτερ.

ἤχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τεχθέντα, τὸν αἰεὶ ὄντα Κύριον, και σπαργανούμενον, σπαρ-
γανωθείς μαστίγων αἰκισμοῖς, εὐσεβῶς προσεκύνησας, και
πρὸς αὐτὸν Εὐθύμει, μετ' εὐθυμίας προσεχώρησας.

Εν φάνη, ἀνακλιθεὶς ὁ Κύριος, δῶρον γενέθλιον, τῶν σῶν
αἱμάτων μάκαρ τοὺς κρουνοὺς, και πληγῶν σου τοὺς μώλωπας,
ὑπὲρ χρυσοῦν και λίθων, και ὑπὲρ σμύρναν προσεδέξατο.

Χρυσὸν μὲν, παρὰ τῶν Μάγων δέχεται, τεχθεὶς ὁ Κύριος, τῆς
πρὸς αὐτὸν ἀγάπης δὲ τῆς σῆς, Ἱεράρχα τὸ γνήσιον, και τὸ
στερρόν και εὐτονον, τῆς ἀνευδότου καρτερίας σου.

Θανάτῳ, τὸν τοῦ Δεσπότητος θάνατον, ἐκμιμησάμενος, δεσπο-
τικὰς ἐβόησας φωνὰς ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων σε, εἰλικρινῶς εὐ-
χόμενος, Ἱεροφάντα πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τῆς Ἑπεραγίας σήμερον· ὁ τοῦ παντὸς ποιητῆς,
σωματικῶς γεννᾶται καθ' ἡμᾶς, και σπαργάνοις εἰλίσσεται, ὁ
σπαργανώσας θάλασσαν, ὁμίχλη Μήτηρ Ἁειπάρθενε.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται.

και Ἐσωσεν λαόν.

Ἐδὴ γ'.

Ὁ Εἰρμός.

Τὼ πρὸ τῶν αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῶ,
και ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῶ
τῶ Θεῶ βοηθώμεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν ἅγιος εἶ Κύριε.

Οτῆς ἐπιπνοίας μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδάμ χοϊκός, και
πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεία ἀπάτη, Χριστῶ γυναι-
κὸς βοᾷ ἐξ ὀρῶν, ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγονὼς, ἅγιος εἶ Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονὼς, και
μετοχῆ σαρκὸς τῆς χεῖρω, μεταδοὺς θείας φύτλης, βροτὸς πε-
φυκῶς, και μείνας Θεός, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν ἅγιος εἶ
Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφαίνου, ἡγεμόνων Ἰούδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ
γὰρ ὁ ποιμένων, Χερουβιμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χρι-
στὸς ἐμφανῶς, και ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν, πάντων ἐβασί-
λευσεν.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ιχώρας μαρτυρικοῦς, ἀντὶ λιθάνου και χρυσοῦ σμύρνης τε, σὺ
Ἱερῆς προσήνεγκας, τῷ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντι Χριστῶ.

Στερρότητι λογισμοῦ, και γενναιότητι ψυχῆς ἤλεξας, τὸν
δυσεβῆ Δέοντα, κατὰ τοῦ Σωτῆρος λυττήσαντα.

Στεφάνου σὺ μιμητῆς, τοῦ πρωτομάρτυρος Χριστοῦ γέγονας,
τῶν φονευτῶν Εὐθύμει, ὑπὲρ σωτηρίας εὐχόμενος.

Ετήρησας ἐμμελῶς, τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν Ὅσιε, και τὴν
ψυχὴν τέθεικας, ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου Εὐθύμει.

Θεοτοκίον.

Χορίον χωρητικόν, τοῦ ἀχωρήτου πλαστοουργοῦ γέγονας,
τοῦτον σαρκὶ χωρήσασα, Κεχαρητωμένη Πανάχραντε.

Καταβασία.

Τῶ πρὸ τῶν αἰῶνων. και

Νεῦσον πρὸς ὕμνους.

Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τοῦ Ἁγίου.

ἤχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ειθυμίας ἐμπλεως, και θυμηδίας ἀρρήτου, φερωνύμως Ὅσιε,

ὑπὲρ τῶν θείων εἰκόνων, ἔφερες πικρῶν βασάνων τὰς ἀλγηδόνας, στέφανον τῆς ἀφρασίας σοὶ προξενούσας, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος ἔνδοξος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ ἐν εἰκόνι τυπομένῳ θεανδρικῷ χαρακτῆρι ἐνατενίζων, καὶ διὰ τῆς προπτύξεως τὴν σχετικὴν ἀπονέμων προσκύνησιν καὶ τιμὴν, τὰς ὄψεις καὶ τὰ χεῖλη καθηγιάζεις Ὅσιε, δι' αὐτῆς δὲ πρὸς τὸ θεῖον ἀρχέτυπον διαβιβάζων τὸν νοῦν, καὶ τῷ γλυκυτάτῳ ἔρωτι τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως τιτρωσκόμενος, τὰ τῆς θεόπαιδος θαύματα, καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων τὰ κατορθώματα ἱστορεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι συνοδικῶς ἐβεβαίωτας, ὧν τὸν βίον καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνας ζηλώσας, Βασιλεῖς παρὰ νόμους διήλεγξας, τὴν τῶν θείων εἰκόνων προσκύνησιν δυσεβῶς ἀθετήσαντας. Ὅθεν καὶ διωγμοὺς ἀνδρειοφρόνως ἐγκατεργάσας, καὶ ὁμολογία τὸν βίον ἐπισφραγίσας, εἰς οὐρανοὺς στεφανηφόρος, περιχαρῶς ἀνελήλυθας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος ἔνδοξος.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐθύμιον πιστοὶ, τὸν Χριστοῦ Ἱεράρχην, ἀθλήσαντα στερρῶς, καὶ ἐχθροὺς καθελόντας, συμφώνως τιμήσωμεν, καὶ ὧδαῖς καταστέψωμεν· καὶ γὰρ ῥήμασιν, εἰκονομάχων ἐλέγξας, τὴν δυσσεβίαν, ἐν παρρησίᾳ κηρύττει, εἰκόνων προσκύνησιν.

Τῆς Ἐορτῆς.

ΕΝ φάτῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει. Ποιμένες δὲ σὲ ὑμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· Δόξα, αἴνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ δ' ἦ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης, Ἰησοῦαι, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ· ἐκ

τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἤλθες σαρκωθείς ἐξ Ἀπειράνδρου ὁ ἄυλος καὶ Θεός, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ΟΝ πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰουδα ἐξανέτειλας, καὶ δύναμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας, Σκυλά τε, ἤλθες προνομεύτας πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοπρεπῆ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τῶν λόγων μυητὰς σοφοὺς, ἀστεροσκοποὺς χαρᾶς ἐπλησας, ἀστήρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα, ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους, ἐδέξω δὲ προφανῶς, δῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

ΩΣ πόκω γαστρὶ Παρθενικῇ, κατέβης ὑπὸς Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῇ στάζουσαι, Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων νῆσοι τε, Σαβὰ Μήδων πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεσον σοὶ Σωτήρ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄλλος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ραπισζόμενος τὸ πρόσωπον τὸ τῆς θεῆς, χαριτωθὲν λαμπρότητι τῆς ἄνω σοφίας, γέγονας συμμέτοχος Χριστοῦ, παμμακάρισε, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ραπισθέντος σαρκί.

Ιερωσύνης τὸ σέβας οὐκ αἰδουθέντες, οἱ ἀσεβεῖς καὶ πρόμαχοι, κακίας ἐργάται, γῆρας οὐ τιμήσαντες, τὸ σὸν οἱ παράνομοι, ἀνελεημόνως ἐμάστιζον.

Σπαργανομένῳ καὶ φάτῃ ἀνακειμένῳ, τῷ λυτρωτῇ Εὐθύμιε, πολύτιμον δῶρον, Πάτερ προσενήνοχας, τὸ τίμιον αἶμα σου, πόθῳ δι' αὐτὸν ἐκχυνόμενον.

Τοῖς τοῦ Σωτήρος σπαργάνοις ἐνελιμμένος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀγάπητιν, περιεζωσμένος, τούτῳ προσεπέλασας, τῷ λυτρωτῇ σταζόμενος, τῷ ἐκ μαιφόνου χυθέντι χειρός.

Ο τὰς ἀύλους Οὐσίας δημιουργήσας, σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Θεομήτορος, σήμερον γεγέννηται, αὐτῷ οὖν βοήσωμεν, δέξα ἐν ὑψίστοις Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Καταβασία.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ
Γένους βροταίου.
Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Εν δούλοις τῷ Καίσαρι, δόγματι, ἀπεγράφης ποθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἁμαρτίας ἠλευθέρωσας Χριστέ· ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας, καὶ χοϊκός, ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, καὶ κοινωνίας, ἐθεούργησας.

Ιδοὺ ἡ Παρθένος, ὡς πάλαι φύσιν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος· δι' ἧς καταλλαγέντες, Θεῷ οἱ ἁμαρτωλοὶ, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν.

Ἄλλος. Σύ Κύριέ μου φῶς.

Σοὶ ἔμψυχος εἰκὼν, τῷ Σωτῆρι προσάγεται, τιμήσας σου τὴν εἰκόνα, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης, Εὐθύμιος ὁ ἐνδοξός.

Σοὶ Δέσποτα ποιμῆν, εὐθυμίας φερώνυμος, τὰ στίγματα τῆς σαρκός σου, περιφέρων οἰκείῳ ἐν σώματι προσφέρεται.

Πῦρ ἔσβεσας θυμοῦ, τῶν ἀνόμων Εὐθύμιε, τοῖς χυδαῖσι τῶν ἀδίκως, ἐκχυθέντων αἱμάτων, παμμάκαρ Ἱερώτατε.

Ανέστειλας ὁρμῆν, τῶν ἀθέων Εὐθύμιε, τῇ ῥύμη τῶν διδασκῶν σου, σχετικῶς τὴν εἰκόνα, τιμήσας τοῦ Κυρίου σου.

Ροῦς ἔστη τῆς φθορᾶς, ἡ Παρθένος ἀφθόρως γὰρ, γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρεῖσαν, φθορᾶς ἐλευθερώσαντα.

Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης. Καί
Ἐκ νυκτὸς ἔργων.

Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

Σπλάγχθων Ἰωανν, ἔμβυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θῆρ, οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἧς γὰρ οὐχ' ὑπέστη βέβρωσις, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν, ἀπήμαντον.

Πλάσας σαρκωθεῖς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς ὄν Πατὴρ, πρὸ Ἐωσφόρου γενεᾶ· τὰς ἡνίας δὲ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται, βράχη σπαργανοῦται, λύει δὲ πολυπλόκουσιν σειρὰς παραπτώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη Υἱὸς, καὶ πιστῶς δέδοται· τοῦ δὲ Μέλλοντος, οὗτος ἐστὶν αἰῶνος, Πατὴρ καὶ Ἄρχων, καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, οὗτος ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστὶ, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως.

Ἄλλος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Γυμνώσει τοῦ τῶν πάντων Σωτῆρος τὴν γύμνωσιν, ἐκμιμησάμενος Πάτερ, καὶ μαστίγων πόνους ἐγκαρτερήσας, τὸ σὸν αἷμα, τῷ ἐκείνου ἐπέχεας αἵματι.

Αγάπην, καὶ ἐλπίδα, καὶ πίστιν θεόφρονα, τὰς δι' αἰῶνος μενούσας, ἀρετὰς πλουτήσας τῷ γεννηθέντι, ἐκ Παρθένου δοροφορεῖς τρισμάκαρ Εὐθύμιε.

Νομίμως, τῷ Χριστῷ λειτουργήσας τὴν ἐνθεον, ἱερουργίαν τοῦ λόγου, μισθὸν τούτου, Πάτερ ἀντεχομίσω, θεοβρῆμων, τὸ σὲ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Ο πλάσας, κατ' εικόνα ιδίαν τὸν ἄνθρωπον, διὰ πολλήν εὐ-
σπλαγχνίαν, ἀναπλάττει τοῦτον ἐκ σοῦ Παρθέने, Θεομητόρ,
ὀλοκλήρως αὐτὸν ἐνδυσάμενος.

Καταβασίαι.

Σπλάγγων Ἴωνᾶν. Καί
Ναίων Ἴωνᾶς.

Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. ἦχος πλ. β'.

Ὁ πρὸ Ἐωσφόρου ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ γεννηθεὶς, ἐπὶ τῆς
γῆς ἀπάτωρ ἐσαρκώθη σήμερον ἐκ σοῦ ὄθεν Ἀστὴρ εὐαγγελί-
ζεται Μάγοις. Ἄγγελοι δὲ μετὰ Ποιμένων ὕμνουσι, τὸν
ἄχραντον τόκον σου, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν βλαστήσασα ἡ μυστικὴ ἀμπελος, ὡς
ἐπὶ κλάδων, ἀγκάλαις ἐβάσταζε, καὶ ἔλεγε· σὺ εἶ καρπὸς μου,
σὺ εἶ ζωὴ μου! ἀφ' οὗ ἔγνω, ὅτι καὶ ὁ ἤμην, εἰμὶ· σὺ Θεὸς
μου! Τὴν γὰρ σφραγίδα τῆς Παρθενίας μου ὄρωσα ἀκατάλυ-
τον, κηρύττω σε ἄτρεπτον Λόγον, σάρκα γενόμενον· οὐκ οἶδα
σποράν, οἶδά σε λύτην τῆς φθορᾶς· ἀγνή γὰρ εἰμὶ, σοῦ προελ-
θόντος ἐξ ἐμοῦ· ὡς γὰρ εὖρες, ἔλιπες μήτραν ἐμήν, διὰ τοῦτο
συγχορεύει πᾶσα κτίσις βοῶσά μοι, χαῖρε, ἡ κεχαριτωμένη.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Κς'. Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας
Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ Θεοτόκου Μαρίας.

- Λεχῶ ἄμωμον ἀνδρὸς μὴ γνοῦσαν λέχος,
- Δώροις ἀμώμοις δεξιῶμαι τοῖς λόγοις·
- Μολπὴν ἀγνωτάτη λεχοῖ εἰκάδι ἕκτη ἀείδω.

Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ τοῦ
θείου βρέφους, καὶ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος.

- Ἦκοντα πρὸς σὲ τὸν πάλαι πλήξαντά σε,
- Αἴγυπτε φρίττε, καὶ Θεὸν τοῦτον φρόνει·

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Ἰουδαίων,
ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

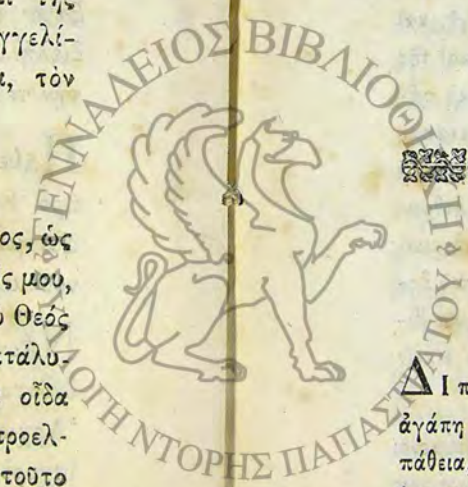
- Ὡς ἐξ ἀκανθῶν τῶν Ἰουδαίων ῥόδον,
- Ὁ θεὸς ἀνθεὶ καὶ θανὼν Κωνσταντῖνος.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Εὐάρεστος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- Ἐσπευδεν Εὐάρεστος ἔργῳ καὶ λόγῳ,
- Ἐως τελευτῆς εὐαρεστεῖν σοι Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Εὐθυμίου Ἐπισκόπου Σάρδεων τοῦ Ὁμολογητοῦ.

- Θεῷ παραστάς Εὐθύμιε τρισμάκαρ,
- Πλήρης ἀλήτου τυγχάνεις εὐθυμίας.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Διπλή εἶναι ἡ ἀγάπη (εὐλογημένοι Χριστιανοί!) ἡγουν φυσικὴ ἡ
ἀγάπη καὶ ἠθικὴ ἀγάπη. Καὶ φυσικὴ ἀγάπη μὲν εἶναι ἐκείνη ἡ συμ-
πάθεια, τὴν ὁποίαν ἔχει φυσικῶς ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν ὁμοίον τοῦ ἄν-
θρωπον, καὶ πρὸς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠθέλε φανῆ εἰς αὐτὸν ἀρε-
στόν καὶ ἄξιον τῆς ἀγάπης του. Τοιοῦτοτρόπως καθ' εἷς ἀγαπᾷ τὸν ἄλ-
λον ὡς ἄνθρωπον ὁμοίον του, καὶ θέλει τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν του.
Ἡ ἀγάπη αὕτη εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ τὴν ἀρνηθῆ, ἐν ὅσῳ εἶναι καθαρὸς ὁ νοῦς του ἀπὸ πάθη καὶ ἀπὸ
προλήψεως. Φυσικῶς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, τοὺς συγ-
γενεῖς του, τοὺς φίλους του, τοὺς συμπολίτας του, τοὺς ὁμοεθνεῖς του, καὶ
γενικῶς πάντα ἄνθρωπον, ἐν ὅσῳ τὸν θεωρεῖ ὡς πλάσμα ἐνὸς Θεοῦ, καὶ
τέκνα δύο πρωτοπλάστων ἀνθρώπων, ὅμοια καθ' ὅλας τὰς φυσικὰς ὁρεξεῖς
καὶ κλίσεις.

Ἡθικὴ δὲ ἀγάπη εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν δεῖχνει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ
καλὸν καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν. Τοιοῦτοτρόπως ἀγαπῶμεν τοὺς δικαίους ἄν-
θρώπους, τοὺς ἐλεήμονας, τοὺς εὐεργέτας, καὶ γενικῶς τοὺς ἐναρέτους.

Ἀφίνω τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, ἥτις εἶναι φυσικὴ καὶ ἡθικὴ· καθότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ οὐράνιος πατὴρ ἡμῶν, καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός, καὶ ὁ μόνος τέλειος κατὰ τὴν ἀγιότητα καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν. Ἡ φυσικὴ ἀγάπη εὐρίσκεται καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ τὰ θηρία τῆς γῆς· διότι ἕκαστον τούτων ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον, καὶ τρέχει πρὸς τὸ ὁμόφυλον, δυσαρτεστῆται δὲ καὶ φωνάζει ὅταν ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῶν ὁμογενῶν του ζῶων· πώποτε δὲ τὰ ἄλογα ταῦτα ζῶα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀγριώτερα θηρία δὲν μισοῦσι, μήτε ἐχθρεύονται, μήτε ἀντιμάχονται πρὸς τὰ ὁμογενῆ αὐτοῖς ζῶα, μηδὲ ἐκβαίνουσι ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς ἐμφύτου ἀγάπης.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος, μ' ὄλον ὅτι εἶναι τὸ ἐντελέστερον καὶ θεοπρεπέστερον ἔργον τοῦ Θεοῦ, μ' ὄλον ὅτι εἶναι προικισμένος μὲ τὰ πλέον ἐξαιρέτα καὶ πολίτιμα χαρίσματα τῆς θείας σοφίας, μὲ λογικὸν, μὲ νοῦν, μὲ κρίσιν, μ' ὄλον ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα νὰ καλλιεργῇ, καὶ νὰ τελειοποιῇ τὰς αἰσθήσεις του καὶ τὰς γνώσεις του διὰ τῆς ἔξω καὶ τῆς ἔξω σοφίας, μ' ὅλα ταῦτα, λέγω, ὁ ἄνθρωπος τυφλούμενος ἀπὸ κακὰ πάθη, καὶ σκοτιζόμενος ἀπὸ διεστραμμένης προλήψεως, ἀθετεῖ καὶ καταπατεῖ τὴν φυσικὴν καὶ ἡθικὴν ἀγάπην, καὶ οὕτω γίνεται ἀγριώτερος καὶ τῶν ἀλόγων ζῶων καὶ θηρίων τῆς γῆς, κινούμενος ἀλόγως κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ κατ' αὐτῶν τῶν ὁμογενῶν καὶ συγγενῶν του, καὶ τὸ θηριώδεστερον καὶ ἐλεεινότερον, ἀντιβαίνει μανιωδῶς καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ, γεμάτα εἶναι καὶ τὰ πάλαια καὶ τὰ νεώτερα ἱστορικὰ βιβλία ἀπὸ τοιαῦτα παραδείγματα αἰμοβόρων ἀνθρώπων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνθρωπομόρφων θηρίων.

Τοιοῦτοι εἶναι καὶ ἐκεῖνοι οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οἵτινες τυφλούμενοι ἀπὸ ἰδιορελῆ αὐτῶν πάθη, καὶ σκοτιζόμενοι ἀπὸ ματαιίας καὶ ἀνοήτους προλήψεως, κατεπάτησαν ἀσυνειδήτως πᾶσαν αἰσθητὴν φυσικὴν καὶ ἡθικὴν ἀγάπην, ἐκίνησαν πόλεμον κατὰ τοῦ ζῶντος καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ διωγμὸν μέγαν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, βασανίζοντες καὶ θανατώνοντες ἀσπλάγγως τοὺς ἀληθινούς λατρευτὰς τῆς θείας σοφίας, χωρὶς νὰ ἀπέχουν καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁμογενῶν καὶ φίλων, καὶ συγγενῶν, καὶ φιλάτων καὶ αὐτῶν τῶν γονέων, βιάζοντες αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὸν δημιουργὸν καὶ κτίστην τοῦ παντός Θεοῦ, καὶ νὰ προσκυνήσωσι τὰ κτίσματα, καὶ τὰ κωφὰ καὶ ἀναίσθητα εἶδωλα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πονηροὺς δαίμονας.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν εἰδωλολάτραι ὄντες καὶ ἑτερόθρησκοι, ἐβασάνιζαν τοὺς Χριστιανούς, σπουδάζοντες νὰ τοὺς μεταστρέψωσι εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας· ἢ δὲ αἵρεσις τῶν δυσθεῶν εἰκονομάχων ὑπερέβη πᾶσαν θηριωδίαν καὶ ἀπανθρωπίαν· ἐπειδὴ Χριστιανοὶ ὄντες, κατέτρεχον τοὺς χριστιανούς,

νοὺς, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὀπαδοὶ ὄντες, ἐβασάνιζαν, καὶ ἐξορίζαν, καὶ ἐθανάτωναν τοὺς σεβομένους τὰ ἐκτυπώματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἁγίων πάντων, καὶ οὕτως ἐγύμνωσαν τὰς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν ωραιότερον καὶ ἀληθῆ στολισμὸν, ἦτοι ἀπὸ τὰς σεπτὰς καὶ ἀγίας Εἰκόνας.

Καὶ τοῦτο δὲν ἦτον ἄλλο, παρὰ τέχνη τοῦ παμπονήρου καὶ φθονεροῦ διαβόλου, διὰ νὰ ταπεινώσῃ καὶ νὰ ὀλιγωστεύσῃ καὶ νὰ σμικρῖνῃ τὴν δόξαν καὶ εὐπρέπειαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τὸν ὠραῖον καὶ ἅγιον στολισμὸν τῶν ἱερῶν ναῶν. Ἄλλ' ἔμεινε τέλος πάντων νικημένος καὶ κατησχυμένος ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀληθείας διάβολος, καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία ἔμεινε ἀσάλευτος καὶ θριαμβεύουσα, ἐπειδὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου « Πύλα ἄβου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς. » Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀληθείας, καὶ γενναῖοι τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων μέχρις αἵματος, πολεμήσαντες μὲν τὴν κακοδοξίαν τῶν εἰκονομάχων μὲ ἀποδείξεις γραφικὰς καὶ ἱστορικὰς, ἀποδείξαντες δὲ ὅτι τιμῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὰς ἀγίας Εἰκόνας ὅχι ὡς πρωτότυπα, ἀλλ' ὡς τύπους τῶν πρωτοτύπων, ὅχι λατρευτικῶς, ἀλλὰ τιμητικῶς καὶ σχετικῶς, καθότι ἡ τιμὴ τὴν ὅποιαν ἀποδίδομεν εἰς αὐτὰς, ἀνάγεται καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰ εἰκονιζόμενα πρωτότυπα· ἀσπαζόμεθα δὲ αὐτὰς, διὰ τὰ ἀγασθῶμεν καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Τίς δύναται δὲ νὰ διηγηθῇ ὅσα ἐδοκίμασε τότε ἀπὸ τοὺς κακέρους βασιλεῖς ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία! φρικτὰ καὶ ἀνεκδιήγητα κολαστήρια ἐπενοοῦντο κατὰ τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν τῆς εὐσεβείας! φυλακαὶ σκοτειναὶ καὶ βρομεραὶ, ἐξορία πικραὶ καὶ πολοκαιριναὶ εἰς μακρότατα μέρη βάσανοι, τιμωρία, καὶ τέλος πάντων θάνατοι σκληροὶ καὶ ἐπόδουνοι διεδέχοντο τοὺς ὁμολογητὰς τῶν σεβασμίων εἰκόνων, καὶ στερόρους ὑπερμάχους τῆς εὐσεβείας, ἐκ τῶν ὁποίων εἶς εἶναι καὶ ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν ἐορταζόμενος καὶ δοξαζόμενος, ὁ ἐν ἁγίοις, λέγω, Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆς Εὐθύμιος, ὁ λαμπρὸς ἡμῶν προστάτης καὶ πολυούχος, ὁ μετὰ θαυμασμῶν πολλοῦ καὶ ἐκπλήξεως δρώμενος ὑπὸ πάντων, καὶ ὡσπερ ζῶν καὶ λαλῶν προσκυνούμενος εὐλαβῶς, καὶ ἀσπαζόμενος μετὰ πόθου τοῦ ὁποῦ τὸν βίον καὶ τὰ γενναῖα παλαίσματα θέλω διηγηθῆ ἡμέτερον πρὸς ὑμᾶς, εἰς δοξολογίαν μὲν Θεοῦ, αἶνον δὲ καὶ τιμὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ πρὸς ὠφέλειαν ψυχικὴν πάντων ὑμῶν τῶν φιλεσώτων πανηγυριστῶν, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ, νὰ προσέζητε μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν διήγησιν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Εὐθύμιος ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων βασιλείων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τῆς μητρὸς

αὐτοῦ, ἦτοι κατὰ τὸ ἐπιτακιοστόν ὄγδοηκοστόν ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ. Κατήγετο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἐκ τινος χώρας, Οὐζαρά λεγομένης, εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκαονίας· υἱὸς Χριστιανῶν γονέων, οἵτινες ἔχοντες κτήματα ἴδια ἀμπέλους, χωράφια, ζῶα, καὶ ἄλλα κινήτῃ καὶ ἀκίνητα ποσάγματα, ἔζων μὲ αὐτάρκειαν. Εἶχον δὲ καὶ ἄλλα τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐβάλλαν εἰς διαφόρους τέχνας, τὸν δὲ ἅγιον ἔδωκαν οἱ γονεῖς του εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἔμαθε καλῶς, εἰς ὀλίγον διάμα καιροῦ, ὁμοίως καὶ ἄλλην τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ἀκολουθίαν, διότι εἶχε νοῦν δεξιόν, καὶ φυσικὴν ἐπιτηδείτητα, εἰς τὸ μανθάνειν. Ἐπειτα ἠθέλησεν ὁ ἅγιος νὰ μάθῃ καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς Ἐκκλησίας, ἥγουν ἐπεθύμησε νὰ διδαχθῆ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων τὴν παιδείαν, ὡς ἀναγκαίαν εἰς τὸν Χριστιανόν, διὰ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ ἔννοῃ, καὶ νὰ ἐξηγῆ εἰς ἄλλους τὰς θείας Γραφάς, δηλαδή τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκει τὴν αἰώνιον ζωὴν, καθὼς λέγει αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸ ἱερόν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.

« Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, ἐν αὐταῖς γὰρ εὕρησετε ζωὴν αἰώνιον. »

Λέγει λοιπὸν εἰς τοὺς γονεῖς του ὁ ἅγιος.

« Σιμὰ εἰς ὅλας τὰς εὐεργεσίας καὶ χάριτας, ὅσας μοι ἐκάμετε ἕως ἄρτι, ὡς παρακαλῶ, ὧ σιβάτμιοι γονεῖς μου ! νὰ μοι κάμετε ἀκόμη καὶ ταύτην τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν θέλω σὰς ζητήσῃ, καὶ ἡ ὁποῖα ἐμὲ μὲν θέλει ὠφελῆσθαι μεγάλως, καὶ δι' ἐμοῦ καὶ ἄλλους πολλοὺς, σὰς δὲ τοὺς γονεῖς μου καὶ ὄλον τὸ γένος μου, θέλει τιμῆσθαι κατὰ πολλὰ· ἐπειδὴ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος, τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν τὰ τέκνα ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ τὴν προκοπὴν των, ὅλα ταῦτα ἀναφέρονται καὶ ἀποδίδονται εἰς τοὺς γονεῖς, οἵτινες ἐπεμελήθησαν ἐν καιρῷ τὴν προκοπὴν τῶν τέκνων των. Ὁ πόθος μου λοιπὸν εἶναι νὰ μοι δώσετε τὴν ἀγίαν σας εὐχὴν, καὶ τὴν ἀδελφίαν, διὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον, καὶ νὰ μάθω τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα, ὅστε ὅταν ἀναγινώσκω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ καταλαμβάνω τὰ γεγραμμένα, καὶ οὕτως ἐξηγῶν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ θεῖα τῶν θείων λόγων νοήματα, νὰ ὠφελῶ καὶ τοὺς ἀκροατὰς μου· ἐπειδὴ ὅταν διαβάζω καὶ δὲν ἔννοῶ, τί ὠφελοῦμαι ἢ ἐγὼ, ἢ ὅσοι μὲ ἀκούουν ;

Ταῦτα ὡς ἤκουσαν οἱ γονεῖς τοῦ ἁγίου, ἐπλήσθησαν χαρᾶς πολλῆς καὶ εὐφροσύνης, καὶ λέγει εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ.

« Εἰς ἡμᾶς, ὧ υἱέ μου, ἐὰν ἡ ὀλίγη μάθησις, τὴν ὁποῖαν ἔχεις τώρα, μᾶς προξενῇ τιμὴν καὶ χαρὰν μεγάλην, πόσῃν χαρὰν ἄρά γε καὶ ἀγαλλίασιν θέλομεν δοκιμάσῃ, καὶ πόσῃν δόξαν καὶ εὐχαρίστησιν θέλομεν

ἀναπέμψῃ εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅταν σὲ ἀκούσωμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγινώσκοντα καὶ ἐξηγοῦντα τὰς θείας Γραφάς πρὸς ὠφέλειαν τοῦ λαοῦ »

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ πατήρ, τῷ ἔδωκε παρευθὺς ὅσα ἠθέλησε, καὶ ὅσα ἦσαν ἱκανὰ διὰ νὰ διδαχθῆ ἐντελῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ὁποῖα λαβὼν ὁ ἅγιος, ὁμοῦ καὶ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἤκμαζε τότε ἡ ἑλληνικὴ παιδεία.

Φθάσας δὲ ὁ ἅγιος εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ φιλιωθείς μὲ τοὺς διδασκάλους, ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς παιδείας, ὥστε εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἐπαιδεύθη καλῶς ἅπασαν τὴν τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐπιστήμην, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἠθέλε, καὶ οὕτω πλήρης παιδείας καὶ μαθήσεως, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα. Εὗρε δὲ ὁ ἅγιος τὴν μὲν μητέρα του ἀποθανοῦσαν· τὸν δὲ πατέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του ὑγιαίνοντας, καὶ ζῶντας ἐν εὐημερίᾳ, οἵτινες, βλέποντες αὐτὸν ἀποκρινόμενον ἐλευθέρως εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τὰ δυσεξήγητα νοήματα τῶν θείων Γραφῶν, καὶ λῶντα εὐκόλως τὰς ἀπορίας ἐκάστου, ἐλάμβανον χαρὰν μεγάλην. Συναναστραφείς δὲ ὁ ἅγιος μετὰ τῶν συγγενῶν του ὀλίγον καιρὸν στοχαζόμενος ὡς νουνεγῆς καὶ φρόνιμος τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, καὶ τὸ πρόσκαιρον τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ τὸ ἀστερέωτον καὶ ἀβέβαιον τῶν παρόντων ἀγαθῶν, εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του.

Ἐγὼ, πάτερ, στοχαζομαι τὸ μάταιον τοῦ κόσμου, ὅστις ὁμοιάζει κηπὸν γεμάτον ἀπὸ διάφορα εὐμορφα καὶ εὐώδη ἄνθη, τὰ ὁποῖα βλέπων τὴν σήμερον ὁ ἄνθρωπος, τὰ ὀρέγεται, καὶ χαίρει εἰς τὴν τούτων θεωρίαν καὶ ἀπόλαυσιν. αὐριοὶ δὲ ἑλθὼν πάλιν εἰς τὸν κηπὸν, τὰ εὕρισκει ξηρὰ καὶ μαρμαμένα, χωρὶς ὠραιότητα, χωρὶς εὐωδείαν, κατὰ γῆν ἐρριμμένα, καὶ καταπατημένα, καὶ ἀποστροφὴν μᾶλλον, ἢ ἐπιθυμίαν προσξενοῦντα· συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, καμμία ὠφέλεια ψυχικὴ δὲν προσξενεῖται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ μᾶλλον προσθήκη ἀμαρτιῶν, καὶ κέλασις ψυχικῆ. Διὰ τοῦτο φρόνημα ἠθέλε κάμη κἀνεῖς, ἐὰν τὸν καταφρονήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπιμεληθῆ μόνον τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. »

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πατήρ, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλυπήθη· ἔπειτα δὲ ὡς φρόνιμος, ἀποκριθεὶς λέγει τῷ υἱῷ αὐτοῦ. « Ἐγὼ μὲν, ὧ υἱέ μου παμφίλιτατε, σκοπὸν εἶχον νὰ σὲ νυμφεύσω μὲ νόμιμον γυναῖκα, διὰ νὰ σὲ ἔχω παρηγορίαν καὶ βακτηρίαν τοῦ γήρατός μου. Ἄλλ' ἐπειδὴ σὺ ἔχεις ἄλλον σκοπὸν θεῖον καὶ ἀληθῶς φρόνιμον, ἐκλεξὸν τὸ καλῆτερον καὶ συμφερότερόν σοι. Ἐν ὅσῳ εἶχες παιδικὴν ἡλικίαν, εἶχον ἐγὼ χρέος νὰ

» φροντίζω περὶ τῆς ἀνατροφῆς, καὶ περὶ τῆς προκοπῆς σου· ἀλλὰ τώρα
 » φθάσας εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἰκανὸς ὦν νὰ συμβου-
 » λεύσῃς καὶ ἄλλους, ποιήσον τὸ συμφερώτερόν σοι. « Ὁ δὲ ἅγιος λέ-
 » γει πρὸς τὸν πατέρα του. » Ὁ σκοπός μου, πάτερ; εἶναι νὰ γίνω
 » μοναχός, διὰ νὰ περάσω τὸ υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυ-
 » χίᾳ. « Ὁ δὲ πατὴρ του λέγει πρὸς αὐτόν. » » Ἐγὼ, τέκνον μου,
 » δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦτόν σου τὸν σκοπὸν ἀλλὰ κάμε μὲ
 » τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι ἐπιποθεῖς. »

Τότε λαβὼν ὁ ἅγιος τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἐπορεύθη ἐκεῖ σιμὰ εἰς ἓν
 Μοναστήριον, καὶ φορέσας τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπακοὴν
 τοῦ ἡγουμένου. Τοσαύτην δὲ ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν ἀπέκτησεν ὁ Ὅ-
 σιος, ὥστε οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἄλλων πατέρων τοῦ Μοναστηρίου ἐμπόρεσε
 νὰ φθάσῃ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. Βλέπων δὲ ὁ ἡγούμενος τὴν ἐνάρετον ζωὴν
 του, καὶ τὸ ἀγγελικὸν του πολίτευμα, τὸν ἐχειροτόνησε Ἱεροδιάκονον,
 καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον. Τότε ὁ Ὅσιος
 ἐδόθη εἰς περισσοτέραν ἀσκησιν καὶ σκληραγωγίαν, προσθέτων ἐγκράτειαν
 εἰς τὴν ἐγκράτειαν, καὶ ἀγρυπνίαν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, ὥστε καὶ πολλοὶ τῶν
 ἐκείσε πατέρων ἔχοντες τὸν Ὅσιον τύπον καὶ κανόνα, ἐμιμοῦντο τὰς
 ἀρετάς του.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, πληρώσαντος τὸ κοινὸν χρέος τοῦ Ἀρχιερέως
 τῆς Μητροπόλεως Σάρδεων, ἔγινε ζήτησις ἀπὸ τῶν χριστιανῶν εἰς
 εὐρεσιν ἐναρέτου καὶ ἀξίου ὑποκειμένου, διὰ νὰ διαδεχθῇ τὸν θρόνον
 τῶν Σάρδεων.

Ἡ πόλις αὕτη εἶναι μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας, ἧτις πάλα μὲν ὠνομά-
 ζετο Λυδία, τώρα δὲ καλεῖται Καρασικλί. Ἡ δὲ πόλις τῶν Σάρδεων,
 τὴν σήμερον ὀνομάζεται Σάρτι. Ἀπεκαλύφθη λοιπὸν εἰς τινος θαυμα-
 στοῦ καὶ ἐναρέτου ἀνδρός, ὅτι ὁ ἅγιος Εὐθύμιος εἶναι ὁ ἀξιώτερος, εἰς
 τὸ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν μητρόπολιν ταύτην· καὶ εὐθὺς πέμψαντες καὶ ἱερωμέ-
 νους καὶ λαϊκοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἁγίου, εἰς τὸ Μοναστή-
 ριον εὐρισκομένου, τὸν ἔφεραν, καὶ οὕτω θέλοντα καὶ μὴ, τὸν ἐχειροτόνη-
 σαν Ἀρχιερέα, καὶ ποιμένα τῶν Σάρδεων.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ λύχνος ἐτέθη ἐπὶ τῆς λυχνίας, καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐ-
 τοῦ ἔλαμψεν εἰς τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,
 διὰ δὲ τῆς θείας αὐτοῦ διδασκαλίας ἐποίμαινε καὶ ἐπότιζε τὰ λογικὰ αὐτοῦ
 πρόβατα εἰς νομάς ζωηφόρους τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, τότε λέγω, τίς
 δύναται νὰ ἐπαριθμήσῃ καὶ νὰ διηγηθῇ τὰς ἀρετάς τοῦ τρισμακάρου, τὴν
 ἐλεήμονα καὶ φιλόπτωχον προαίρεσίν του, τὴν συμπάθειαν καὶ φιλανθρω-

πίαν του, τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ καλοκάγαθίαν του, τὴν ἀφθονὴν καὶ λα-
 ρὰν ἐλεημοσύνην του πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς, τὴν προστασίαν
 πρὸς τὰ ὄφρα, πρὸς τὰς γήρας, καὶ πρὸς ὄλους τοὺς διομένους, τὰς
 ἀδικολύπτους εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας διεσκόρπισε καθήμερον εἰς ὄλα αὐ-
 τοῦ τὸ λογικὸν ποιμνίον· ὅλα λέγω ταῦτα καὶ τὰ τοιοῦτα ἔργα τοῦ ἁγίου
 νὰ τὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς, καὶ ἡ δύναμίς μου δὲν φθίνει, καὶ ὁ καιρὸς
 θέλει μὲ λείψῃ. Τώρα δὲ ἄς διηγηθῶμεν συντόμως τὰ εἰδοξά καταρ-
 θώματα τοῦ ἁγίου, καὶ τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ κατὰ τῶν εἰκονομάχων
 ὁμολογίαν.

Ὁ μὲν ἅγιος ὡς εἶπομεν, ἔλαμψεν ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ
 θρόνου, καὶ ἐπότιζε καθ' ἡμέραν τὸ λογικὸν αὐτοῦ ποιμνίον μὲ τὰ νεκτα-
 ρώδη νάματα τῆς θείας διδασκαλίας· ἡ δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εὐρίσκειτο
 τότε εἰς μεγάλας συγχήσεις καὶ ταραχάς, διὰ τὴν συμβῆσαν δοληρίαν
 αἴρεσιν τῶν εἰκονομάχων. Βλέποντες δὲ τὸν κίνδυνον τῆς Ἐκκλησίας εἰ
 εὐσεβέστατοι βασιλεῖς, Κωνσταντῖνος καὶ Εἰρήνη, ἐτύναξαν διὰ προστα-
 γῆς των εἰς τὴν Νίκειαν τῆς Βιθυνίας τὴν ἁγίαν καὶ οἰκουμένην ἐξδόμην
 σύνοδον συγκροτηθεῖσαν ὑπὸ τριακοσίων ἐξήκοντα ἐπτὰ Θεοφόρων Πατέ-
 ρων, οἵτινες ἐβεβαίωσαν τὰς προλαβούσας ἐξ ἱερῆς καὶ οἰκουμένης Συ-
 νόδου, καὶ ἐκύρωσαν τὰ ὑπ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀναθεματίσαντες δὲ
 τὰ κακόφρονα καὶ δυσεθεῖ δόγματα τῶν εἰκονομάχων, ἐθέτισαν νὰ τι-
 μωνῆται αἱ ἄγια καὶ σεπτὰ εἰκόνας τιμητικῶς καὶ σχετικῶς, ὅχι δὲ λα-
 τρευτικῶς, ὁμοίως νὰ προσκυνῆται εὐλαβῶς τὸ τίμιον ξύλον τοῦ ζωοδό-
 χου Σταυροῦ, ὡς ὄργανον τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ θεοὶ Πατέρες, ἐκ τῶν ὁποίων εἶς ἦτον καὶ ὁ ἐν
 ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν θεὸς Εὐθύμιος, ἄς τις μεγάλως ὑπερμαχητῆς ὑπὲρ
 τῶν ἁγίων εἰκόνων μὲ λόγους θεβαίους, καὶ λαμπρὰς ἀποδείξεις ἐκ τῶν
 ἁγίων Γραφῶν, τοὺς μὲν δυσθεβεῖς εἰκονομάχους τελείως ἀπειστόμωτε καὶ
 κατήσχυνε, τοὺς δὲ εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς μεγάλως ἔχαροποίησεν· ὅπερ
 ἰδόντες οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς, τόσον ἡγάπησαν τὸν ἅγιον, καὶ εἰς τόσην
 εὐλάβειαν καὶ ὑπόληψιν τὸν ἔλαβαν, ὥστε τὸν ἔστειλαν μεσίτην καὶ πρέσ-
 βυν εἰς διαφόρους δημοσίας πρεσβείας. Τελειώσας δὲ εὐτυχῶς καὶ τῶν
 βασιλέων τὰς προσταγὰς, ἀποφεύγων τὴν δόξαν ὁ ἅγιος, παρεκάλεισε
 τοὺς βασιλεῖς, νὰ τῷ δοθῇ ἄδεια εἰς τὸ νὰ ἐπιστέψῃ πρὸς τὰ λογικὰ αὐτοῦ
 πρόβατα, ὅπερ καὶ ἐγένετο, καὶ οὕτως ἐπανήλθεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν θεοῦ
 λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν τῶν Σάρδεων, ὅπου ἔζη εἰρηνικῶς ἐν ὅσῳ εἶχαν
 τὴν βασιλείαν οἱ ἀνωτέρω εὐσεβεῖς βασιλεῖς, Κωνσταντῖνος καὶ Εἰρήνη.

Μετὰ τούτους ἔλαβε τὴν βασιλείαν Νικηφόρος ὁ ἀπὸ Γενικῆ κατὰ τὸ
 ὀκτακοσιοστὸν δεύτερον ἔτος. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου, κάποιος ἄρχων

εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀγίου εἰζήτει νὰ λάβῃ δυναστικῶς εἰς γυναῖκα μίαν κόρην, ἥτις παντελῶς δὲν συγκατένευεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἄρχοντος.

Μὴ δυναμένη δὲ ἡ κόρη νὰ ὑποφέρῃ τὴν βίαν τοῦ ἄρχοντος, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον, τὸν ἔτοιμον προστάτην τῶν ἀδικουμένων, καὶ ἐδηγήθη πρὸς αὐτὸν τὴν συμφορὰν τῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος διὰ νὰ παύσῃ τὸ σκάνδαλον, ἔκαμε τὴν κόρην παρευθὺς καλογρακίαν, ἕπερ μαθὼν ὁ ἄρχον, καὶ νομίσας αὐτὸ ἀτιμίαν τοῦ μεγάλῃν, ὠργίσθη κατὰ τοῦ Ἀγίου τόνον, ὥστε ἐλθὼν πρὸς τὸν Βασιλέα, τὸν διεβάλε, καὶ τὸν ἐκατηγόρησε πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποίων παρακηθηθεὶς ὁ Βασιλεὺς, ἐξόρισε τὸν Ἅγιον ἀδίκως καὶ ἀκρίτως εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως εἰς τὴν Παταλαραίαν, ὅπου διατρίψας ὁ Ἅγιος χρόνους τινάς, ἐδοκίμασεν ἀμέτρους θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε βαρβάρου ἀνθρώπου.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐβασιλευσεν ὁ θηριώνυμος Λέων ὁ ἀρμένιος, καὶ πάλιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπολεμήθη τὸ δευτέρον ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἐν ἔτει ὀκτακοσιοστῶν δεκάτῳ τρίτῳ, τότε φέρεται καὶ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅστις παραστήσας αὐτὸν ἔμπροσθέν του, λέγει αὐτῷ. » Ἀκουσα παρὰ πολλῶν, ὅτι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας σου εἶχες καὶ ἔχεις τὴν ἀρετὴν τῆς ὑπακοῆς, διὰ τὸ ὁποῖον σέ ἐτίμων καὶ σέ ἠγάπων καὶ οἱ προκατόχοί μου Βασιλεῖς· αὐτὸ δὲ τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην σου, συνέθη ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ καὶ μισοκάλου διαβόλου, ὅστις ὡς ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, φθονεῖ πάντοτε τοὺς καλοὺς καὶ ἐναρτέτους ἀνθρώπους. Τώρα ὅμως, ἐὰν δείξῃς, ὡς εὐθύμιε, τὴν συνήθη ὑπακοήν σου, καὶ κάμῃς τὸ θέλημά μου, θέλεις ὑπάγη πάλιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν σου, λησμονήσας ὅλα τὰ κακὰ ὅσα ἐδοκίμασες, καθὼς λησμονοῦν οἱ ναῦται τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔμβουν εἰς τὸν λιμένα· πρὸς τούτοις θέλεις ἔχη καὶ ἐμὲ φίλον καὶ προστάτην εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου. « Τοιαῦτα καὶ ἄλλα εἰπόντος τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη·

• Νόμος δικαιοσύνης εἶναι, ὡς Βασιλεῦ, νὰ τιμῶνται καὶ νὰ πράττωνται πάντοτε τὰ ὀρθὰ καὶ καλὰ· ἐὰν λοιπὸν καὶ τὸ πρόσταγμα τῆς βασιλείας σου εἶναι ὀρθόν, μὲ πᾶσαν προθυμίαν ὄχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ οἰκουμένη θέλει τὸ ἐκτελέσῃ· φανέρωσόν μοι λοιπὸν τὴν προσταγὴν τῆς βασιλείας σου. « Τότε λέγει ὁ Βασιλεὺς τῷ Ἀγίῳ. » Αὐτὰς τὰς ζωγραφίας, τὰς ὁποίας κάμουν εἰς τὰ σανίδια καὶ εἰς τοὺς τοίχους θέλω νὰ τὰ σηκώσω, διότι μεγάλῃν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν προξενοῦσιν εἰς τὸν Θεόν· δὲν ὑποφέρω λοιπὸν αὐτὸ τὸ κακὸν νὰ γίνεται εἰς τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας μου, καὶ ἐγὼ νὰ σιωπῶ. « Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγιος, καὶ στενάξας ἐκ βάρους ψυχῆς, λέγει.

• Καλλίτερον μοι ἦτον, ὡς Βασιλεῦ, νὰ μὲ ἄρνες εἰς τὴν ἐξορίαν, παρὰ ὅπου μὲ ἔφερες, καὶ μοὶ λέγεις τοιαῦτα λόγια ἀσεβῆ καὶ παράνομα. » Ἐγὼ ἐρχόμενος ἤκουσα καλοῦς λόγους περὶ τῆς βασιλείας σου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσυμπέρανα ὅτι ἔχεις γενναῖα καὶ εὐσεβεῖ φρονήματα· τώρα ὅμως βλέπω καὶ ἀκούω ὅλα τὰ ἐναντία, ὅτι δηλαδὴ εἶσαι ἐχθρὸς καὶ ἐναντίος εἰς τὰς θεοπαράδοτους καὶ εὐσεβεῖς διαταγὰς τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας· ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ ὅτι προσκυνοῦντες καὶ σεβόμενοι τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὄχι ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπα τῶν πρωτοτύπων καὶ εἰκονιζομένων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ἡ τιμὴ, κάμνομεν ἔργον θεωριλῆς καὶ ἅγιον ἀσπαζόμενοι δὲ πάλιν αὐτὰς, ἀγιαζόμεθα καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. •

Τοιαῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀγίου πρὸς τὸν Βασιλέα μετὰ μεγάλης τόλμης καὶ παρρησίας, ἐθύμωσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐξόρισε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν Ἄσσον πόλιν, εὐρισκομένην πλησίον τοῦ Ἀδραμυτιτίου, ὅπου ἐδοκίμασε πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ ταλαιπωρίας, τὰ ὁποῖα ὅλα ὑπέφερε γενναίως ὁ τρισόβλιος, χαρὰν καὶ τρυφὴν λογιζόμενος ταῦτα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας.

Εὐρίσκειτο δὲ ὁ Ἅγιος ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἐσφάγη ὁ μικρὸς Λέων, καὶ ἐβασιλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Μιχαὴλ ὁ τραυλὸς, ἐχθρὸς καὶ αὐτὸς ἄσπονδος τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Εἰς τούτου τὰς ἡμέρας ἐφέρθη πάλιν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, ὁμοῦ μὲ τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Μεθόδιον, καὶ ἐρωτῶντας ἀνίσως ἀρνοῦνται τὴν προσκύνῃν τῶν σεβασμιῶν Εἰκόνων. Τότε ὁ Ἅγιος καὶ ἑνδοξὸς τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητῆς Εὐθύμιος ἀναλαβὼν τόλμην γενναίαν, καὶ θάρρος ἀκαταπτότητον, καὶ πλησθεὶς θείου ζήλου, ἠλεγξεν ἀποτόμως τὸν Βασιλέα, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ὠνόμασε δυσεθεῖ, καὶ παράνομον, καὶ ἐχθρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξεφώνησε λαμπρᾶ τῆ φωνῆ εἰπών. « Ὅστις δὲν προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν εἰκόνι περιγραφτὸν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὴν πανάχραντον αὐτοῦ μητέρα καὶ Δέσποιναν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων τὰ ἐκτυπώματα, εἴη τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικος, καὶ μακρὰν τῆς τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὁμηγύρεως. •

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἀνάψας ἀπὸ τὸν θυμὸν, μὴν ὑποφέρων τὴν τόσῃν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν καὶ κατασχύνῃν, προστάζει εὐθὺς καὶ ἐξορίζουν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Ἀκρίταν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄκρα εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς μαύρης θαλάσσης, καὶ ὀνομάζεται τὴν σήμερον, καὶ ὁ εἶναι Ἀ κ ρ ῖ τ α· καὶ ἐκεῖ τὸν ἔρριψαν εἰς φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ βρομερὰν, ὅπου ὁ Ἅγιος ὑπέμεινε τρεῖς ὅλον κλήρους χρόνους ἀνεκδιήγητον ταλαιπω-

ρίαν και κακοπάθειαν. Μετὰ ταῦτα ἐκβλήθεις ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆν φυλακὴν παρεδόθη εἰς τὸν Βασιλέα Θεόφιλον, ὃς τις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Μιχαὴλ και ἐρωτηθῆεις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως μετὰ πολλοῦ θυμοῦ και φοβερισμοῦ, ἐὰν ἀρνητῆται τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἤλεγξεν και αὐτὸν ὁ Ἅγιος μετὴν ἔμφροτον αὐτῷ γενναϊότητα, και λαμπροφανῶς τὸν κατήστυχε.

Τότε δὲ ὁ τρισμακάριος και ἀδαμάντινος κατὰ τὴν ψυχὴν και τὴν γνώμην, προετάζει τοῦ Βασιλέως, παραδίδεται εἰς τοὺς στρατιώτας, σφτινες δῆσαντες αὐτὸν κατὰ γῆς εἰς τέσσαρας πάλους, ἐδωκιν αὐτῷ τετρακοσίους ῥαβδισμοὺς ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην, ὥστε κατεπλήγωσαν αὐτοῦ τὸ ἱερὸν σῶμα· εἶθ' οὕτως ἐρῖψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκβαλόντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν παρέστησαν ἔμπροσθεν τοῦ τυράνου, ὃς τις μετὴν θυμὸν πολλὸν, και φοβερισμὸν λέγει. « Σὲ προστάζω, ἵνα εὐθύμους, ἢ ἀρνηθῆς τὴν προσκύνησιν τῶν Εἰκόνων, και τῶν ζωγραφικῶν, ὃπου εἶναι εἰς τοὺς τοίχους. » Ὁ δὲ ζηλωτῆς τῆς ἀληθείας, ὡς νὰ μὴ εἶχε πάθη τίποτε ἀπὸ τοὺς πρώην ῥαβδισμοὺς, σταθεῖς μετὰ γενναῖον φρόνημα, ἐξήλεγξεν τὸν Βασιλέα, ἀσεβῆ και ἀνομον, και ἄθεον αὐτὸν ἀποκαλῶν, και ἄλλα πολλά.

Βλέπων δὲ ὁ τύραννος τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ Ἁγίου, προετάζει παρρηθῆς ὁ ἀπάνθρωπος, και ἔφεραν νεῦρα βωδίων ὠμά, και τόσον ἐκτύπησαν μετὰ αὐτὰ τὸν Ἅγιον και εἰς τὴν ῥάχην, και εἰς τὸ στήθος, και εἰς τὴν κοιλίαν και εἰς τὰ πλευρά, ὥστε ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἱερομάρτυρος ἔγινε μία πληγὴ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν και οὕτω μόλις πνέοντα τὸν ἐρῖψαν εἰς τινα τόπον ἀνεπιμέλητον, ὡς ἓνα ληστῆν, ἢ ζῶον ἀκάρητον· ἐξ αἰτίας δὲ τῶν φοβερῶν ἐκείνων πληγῶν ἐπίσθη ὡς ἀσκός, και ἐξήρχετο ὡς ποταμὸς τὸ κατεφθαρμένον αἷμα ἀπὸ τὸ ἀθλοφορικὸν και καρτερικώτατον αὐτοῦ σῶμα. Ζήτης δὲ ὀκτῶ ἔτι ἡμέρας ὁ μακάριος, και ὑπομείνας τοὺς δριμυτάτους και ἀνυπομόνους πόνους τῶν πληγῶν, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, και εὐθὺς ἔλαμψε παρατδόξως ὑπὲρ τὸν ἥλιον τὸ πολύαθλον ἐκεῖνο σῶμα, και ἐγέμισεν ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖ ἀπὸ θαυμάσιον και ἄρρητον τινὰ εὐωδίαν.

Αὕτη εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ, και ἡ διὰ Χριστὸν ἐμολογία· και τὸ μαρτυρικὸν τέλος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου! Τοιοῦτοτρόπως ἐνδεδυμέως τὴν θεῖαν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης ὡς ἄλλος Ἄαρων, ἐλαμπρύνθη διὰ τοῦ μαρτυρίου· και ἡ μὲν μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ δορυφορούμενη ὑπὸ θεῶν Ἀγγέλων, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ὃπου σὺν πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἁγίοις περιμένει τὸν τέλειον μισθὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως· τὸ δὲ πολύαθλον και καρτερικώτατον αὐτοῦ σῶμα λαβόντες

κρυφίως εὐλαβεῖς τινὲς Χριστιανοί, εἴτινες εὐρέθησαν ἐκεῖ τὴν ὥραν τῆς κοιμησεως του, τὸ ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ, και ἐκεῖ τὸν ἐνταφίασαν εὐλαβῶς, καθ' ἣν ὥραν ἔγειναν και πολλὰ θαύματα πρὸς δόξαν Θεοῦ, και τοῦ θεοῦ Ἱερομάρτυρος· καθότι τυροὶ ἀπέλειψαν, χλωοὶ ἐπεριπάτησαν, δαιμονῶντες ἐθεραπεύθησαν, και ἄλλα παντοῖα θαύματα ἐτελέσθησαν, τὰ ὅποια ἀρίνω διὰ τὴν συντομίαν, και μόνον τὸ ἀκόλουθον καταγράφω.

Τὴν ἡμέραν τὸ πάθος ἀνίατον ἔχουσα εἰς τὸ ὑπογάστριον, νεροσταλίδα λεγόμενον, ἔπαυσε δεινῶς ἐξοδεύασα δὲ τὴν περιουσίαν τῆς εἰς τοὺς ἰατροὺς, ὅχι μόνον δὲ ἐμπόρεσε νὰ ἰατρευθῆ διολοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον κατήνησε, και μετὰ τὸν καιρὸν ἐφάνητο ὡς ἐγκαστρομένη, δοκιμάζουσα και ἀφορήτους πόνους, και βῆρος ὀχληρότατον. Ἀκούσασα τέλος πάντων τὰς θαυματουργίας, αἴτινες καθ' ἡμέραν ἐγίνοντο εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἔδραμε και αὐτὴ μετὰ σπουδῆς, και προσπεσοῦσα μετὰ θερμῶν δακρῶν ἐπάνω τοῦ τάφου, ἐδέετο μετὰ πίστεως ὑπὲρ τῆς ὑγίας τῆς· και εὐθὺς (ὡ τοῦ θαύματος!) ἠρανίσθη ὅλον ἐκεῖνο τὸ πρίξιμον τῆς κοιλίας τῆς, και ἐθεραπεύθη τὸ κακὸν ἐκεῖνο πάθος τῆς νεροσταλίδος· και οὕτως ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ὅσοι οἶδον και ἤκουσαν τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐκινδύνευε τὸ βασίλειον τῶν Χριστιανῶν Ἀυτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ και εἰς αὐτὴν τὴν ἀλωσίαν τῆς, πολλοὶ Κωνσταντινουπολιταὶ βλέποντες τὸ ἀναπόρευκτον τῆς αἰχμαλωσίας και τῶν ἄλλων κακῶν, ὅσα συμβαίνουσι πάντοτε εἰς τὰς ἀλώσεις τῶν πόλεων, και θέλοντες νὰ περιστωθῶσιν ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐλάμβανον μετ' ἑαυτῶν ὅτι ἤδυναντο, και ἀνεχώρου ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕκαστος ὃπου εἶχε τρόπον και τόπον διὰ νὰ καταφυγῆ· φεύγοντες δὲ, κατὸς εἵπομεν, ἐλάμβανον μαζὴ τῶν, και ὅτι καλὸν και πολύτιμον πρᾶγμα ἐμπόρουσι νὰ συνεπιφέρουσι ἀκινδύνως· ἀλλὰ και θητυροὶ Ἁγίων λειψάνων, τοιοῦτοτρόπως μετεκομίσθησαν εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν φυγόντων Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν, φαίνεται (·) μετεκομίσθη ὑπὸ τινος εὐλαβεῶς

(·) Φαίνεται λέγω, διότι δὲν ἔχομεν γραφικὴν τινα μαρτυρίαν, μήτε ὁ βίος τοῦ Ἁγίου ἀναφέρει τίποτε περὶ τούτου, πότε δηλαδὴ και πῶς μετεκομίσθη τὸ Ἅγιον λείψανον ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν Χερσῶνα, καθὼς δὲν ἀναφέρει και πότε ἐκ τῆς Χερσῶνος μετεφέρθη εἰς τὴν Κυλὴν ὅπερ δὲ γράφομεν ἐδῶ εἰς τὸν βίον περὶ τῆς μετακομισεως τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Χερσῶνα, εἶναι ἀπλήριθανολογία, καθότι συνέθησαν και ἄλλα νὰ μεταφερθῶσι τοιοῦτοτρόπως.

Χριστιανού και τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου εἰς πόλιν τινὰ τοῦ Καπρᾶ, ἦτοι τοῦ Κιριμίου, Χερσῶνα λεγομένη, ὅπου καὶ ἐγένοντο αὖθις πολλὰ θαύματα, καὶ θεραπείαι πολλῶν ἀνιάτων παθῶν καὶ ἀρρώστημάτων.

Κατ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους ἔτυχε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Χερσῶνα πραγματευταί τινες Εὐρωπαῖοι, οἵτινες καὶ διέτρυψαν αὐτοῦ ἰκανὸν καιρὸν, ἕως οὗ νὰ τελειώσουν τὰς ὑποθέσεις των. Βλέποντες δὲ τὰ καθημερινὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἔβαλαν σκοπὸν νὰ κλέψωσι τὸ θαυματουργὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν πατρίδα των πρὸς υπεράσπησιν καὶ βοήθειάν των. Εὐρόντες δὲ αὐτοῦ καὶ μάρμαρα καλὰ, τὰ ἠγόρασαν διὰ νὰ κτίσουν καὶ ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ὡσαύτως καὶ τινὰς ὠραίας κολώνας. Καὶ διὰ νὰ ἀπατήσουν εὐκόλως τοὺς ἐντοπίους, κατεσκεύασαν ἓν σεντούκιον ἰσόμετρον καὶ παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὸ Ἅγιον λείψανον.

Ἄφ' οὗ δὲ ἔλαβον τέλος αἱ ὑποθέσεις των, καὶ ἔμελλον νὰ ἔμβωσιν εἰς τὸ καράβιον, ἐπῆραν ὁμοῦ καὶ τὸ Ἅγιον λείψανον, ἀφῆσαντες τὸ σεντούκιον, ὅπερ αὐτοὶ ἔκμαν. Πλέοντες δὲ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸ πέλαιος τῆς μαύρης θαλάσσης, καιρὸς ἐναντίος τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀράξωσι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος εἰς μίαν κωμόπολιν ὀνομαζομένην Χιλὴν. Ἐκεῖ διὰ νυκτὸς φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ὄραμα ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἔκλεψαν, καὶ τοῖς λέγει. « Αὐριον τὸ πρωὶ νὰ με ἐκβάλετε ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν χώραν, καὶ νὰ με ἀφήσετε· καὶ ἐὰν κάμετε τὸν λόγον μου, θέλω σὰς βοηθήσῃ νὰ πηγαίνετε κατευόδιον εἰς τὴν πατρίδα σας, καὶ θέλω ἀκούῃ τὰς παρακαλέσεις σας, ὅταν με ἐπικαλεῖσθε. »

Τὸ πρωὶ διηγούμενοι συναλλήλως τὸ ὄραμα, τὸ εὐρηκαν σύμφωνον εἰς ἑλοὺς ὅσοι τὸ εἶδον. Διαλογιζόμενοι δὲ τί νὰ κάμουν, πρῶτον μὲν ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἀφήσουν εἰς τὴν Χιλὴν· ὕστερον δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν λέγει· ἡμεῖς ἔδοκιμάσαμεν τόσον κόπον, ἐκάμαμεν καὶ τόσα ἐξοδα διὰ νὰ τὸν ἔχομεν προστάτην εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ βοηθὸν εἰς τὰς ἀσθενίας μας, ἔπειτα τώρα νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐδῶ εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες διόλου δὲν ἐκοπίασαν εἰς τοῦτο, μηδὲ ἠξεύρουν ὁποῖος θησαυρὸς εἶναι, καὶ νὰ τὸν στερηθῶμεν ἡμεῖς.

Ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, μετενόησαν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ δὲν εὐγαλαν τὸ ἅγιον λείψανον ἔξω. Τὸ δὲ ἑσπέρας πάλιν ἐφάνη ὁ Ἅγιος εἰς αὐτοὺς, καὶ τοῖς λέγει. « Ἴδου σὰς λέγω πάλιν, νὰ με ἐκβάλετε ἐδῶ, διὰ νὰ μὴ σὰς ἀκολουθήσῃ κάμμία μεγάλη ζημία. » Αὐτοὶ δὲ παρακούσαντες πάλιν, ἔσυραν τὰ σίδηρα τὴν αὐγὴν, καὶ ἐτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸν λιμένα, καὶ νὰ ἀναχωρήσουν. Ἄλλ' ἰδοὺ εὐθὺς ἐσηκώθη ἄνεμος σφοδρὸς

ἐναντίος, καὶ ταραχὴ μεγάλη τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία τόσον ἠγγιώθη, ὥστε δὲν ἐμπόρεσαν νὰ διαυθεντεύσωσι τὸ καράβιον κατ' οὐδένα τρόπον· καὶ οὕτως ἐβρίψαν τὰ κύματα τὸ καράβιον ἔξω, καὶ τελείως αὐτὸ κατεσύντριψαν. Ἄπο δὲ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀνθρώπους, ἄλλοι μὲν ἐπνίγησαν, ἄλλοι δὲ ἐσώθησαν γυμνοὶ κλαίοντες τὴν συμφορὰν των. Τὸ δὲ σεντούκιον μὲ τὸ ἅγιον λείψανον ἐφέρθη θείᾳ δυνάμει ὑπὸ τῶν κυμάτων ἔξω εἰς τὴν γῆν εἰς τόπον τινὰ παράμερον σῶον καὶ ἀβλαβές.

Ὡς δὲ ἤκουσαν τὸν χαλασμὸν τοῦ καραβίου οἱ Χιλῖται, ἔδραμον εὐθὺς εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ εὔρωσι τίποτε σανίδια, ἢ καρφία, ἢ ἄλλο τι ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ καραβίου· περιερχόμενοι δὲ εὗρον τὸ σεντούκιον ἄθρεχον ἔξω εἰς τὴν γῆν. Ἐλπίζοντες δὲ νὰ εὔρωσιν ἐν αὐτῷ τίποτε πολύτιμα πράγματα τοῦ καραβίου, ἀνοιξάντες, βλέπουσι τὸ ἅγιον λείψανον σῶον καὶ ἀβλαβές, καὶ πολλὴν θαυμάσιον εὐωδίαν ἀναπέμπον· καὶ παρευθὺς τρέξαντες, τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν χώραν· οἵτινες ὡς ἤκουσαν τοῦτο τὸ χαρμύσινον εὐαγγέλιον, ἦλθον κάτω εἰς τὸν αἰγιαλὸν μετὰ σπουδῆς καὶ χαρᾶς μεγάλης, καὶ λαβόντες τὸ ἅγιον λείψανον, ἀνέβασαν αὐτὸ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων, καὶ ψαλμωδιῶν. Ἄφ' οὗ δὲ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσκυνήσαντες εὐλαβῶς τὸ κατασπᾶσθησαν ὅλοι, τὸ ἔθεσαν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου βήματος, ὅπου εὐρίσκεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον σῶον καὶ δλόκληρον, καὶ θαυμασίως εὐωδιάζον, καὶ ὑπὸ πάντων τῶν πιστῶν προσκυνούμενον.

Τὰ δὲ μάρμαρα καὶ αἱ κολῶναι, τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν οἱ πραγματευταὶ διὰ νὰ κτίσωσι ναὸν τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν πατρίδα των, ταῦτα λέγω βυθισθέντα ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἐσυντρίφη τὸ καράβιον, φαίνονται καὶ μέχρι τῆς σήμερον βυθισμένα, καὶ σωζόμενα πρὸς μαρτυρίαν τοῦ θαύματος, ἅτινα δεικνύονται ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Χιλῆς πρὸς τοὺς ὅσοι πηγαίνουν εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἁγίου.

Καὶ ὁ μὲν ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ὁμολογητῆς Εὐθύμιος· τοιαύτην λαμπρὰν τράπεζαν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ παρέθηκεν εἰς ἡμᾶς σήμερον, ὦ φιλέορτοι ἀχροαταί! ἠκούσατε ὁποῖαν ζωὴν ἔζητεν ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, ὁποῖα θεάρεστα φρονήματα εἶχεν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ζωὴν, ὁποῖους σκοποὺς ἔβαλεν εἰς τὴν νεότητά του, ὁποῖα ἔργα κατώρθωσεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν του ἡλικίαν, καὶ ὁποῖους κόπους καὶ μόχθους ἀνέλαθεν ἀρχιερατεύσας! τρίς ἐξορίσθη ὁ τρισόλβιος! καὶ τέλος ἠκούσατε καὶ τὴν καλὴν καὶ λαμπρὰν ὁμολογίαν αὐτοῦ· βλέπετε δὲ ὀφθαλμοφανῶς, καὶ προσκυνεῖτε καθ' ἡμέραν καὶ τὸ πολυάθλον αὐτοῦ σῶμα, τὸ ὁποῖον

ἀφῆτον εὐαδίαν ἐκπέμπων πηγάζει ἀρθῶως τὸν ἀγιασμὸν, καὶ πανταίων ἀβύσσημάτων τὴν θεραπείαν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσερχομένους, καὶ προσκυνῶντας εὐλαβῶς καὶ κατασπαζομένους αὐτὸ μετὰ καταύξεως καὶ θαυρῶν. Καὶ τώρα συγγορεύει ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετὰ Ἀγγέλων ὡς ἀγγελικὴν ζήσας διαγωγὴν ἐπὶ τῆς γῆς· μετὰ τῶν Ἀποστόλων, ὡς κηρύξας ἀποστολικῶς τὸν θεῖον λόγον ἐναντίον βασιλείων καὶ τυράννων, μετὰ τῶν ἀσκητῶν, ὡς νεκρώσας τὰ πάθη τῆς σαρκὸς μετὰ νηστειῶν καὶ ἐγκράσιων, καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς· μετὰ τῶν Ἱερουργῶν ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου· μετὰ τῶν Μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, ὡς ὁμολογήσας τὴν καλὴν ὁμολογίαν, καὶ τὸν διὰ Χριστοῦ θάνατον ὑπομείνας γενναίως.

Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ Χριστιανοί! ὅστινες ἐορτάσαμεν θεία χάριτι τὴν χαρμόσυνον μνήμην τοῦ θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου, πρέπει νὰ τιμήσωμεν τὸν σεπτὸν Ἱεράρχην ὄχι μὲ φαγοπότια, ἀλλὰ μὲ λειτουργίας· ὄχι μὲ χοροὺς καὶ τραγῳδίας, ἀλλὰ μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας πνευματικὰς· ὄχι μὲ ἐξοδα ἄνωγα καὶ ἐπιβλαβή, ἀλλὰ μὲ ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς ἀδελφοὺς μας. Τοιοῦτοτρόπως κἀμόντες, παρὰ μὲν Θεοῦ θέλομεν ἔχει σωτηρίαν ψυχικὴν, καὶ εὐτυχίαν σταθερὰν καὶ πολυχρόνιον· παρὰ δὲ τοῦ Ἁγίου Ἰκετηρίου καὶ προσθεῖαν πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου. Σὺ δὲ, θεότατε Ἱεράρχα, Πατὴρ καὶ προστάτα ἡμῶν Ὁμολογητὰ Εὐθύμιε, ὅστις ἐδόξαστες τὸν Θεὸν μετὰ τὴν κατὰ Θεὸν τιμίαν ζωὴν σου, καὶ μετὰ τὴν λαμπρὰν σου ὁμολογίαν, καὶ ὅστις ἐδοξάσθης ὑπὸ Θεοῦ διὰ τῶν θαυμασιῶν, φύλαττε, δεόμεθα τὴν πόλιν ταύτην ἀπὸ παντὸς κινδύνου, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ἕνα ἐτησίως ἐορτάζωμεν μετὰ χαρὰν καὶ εἰρήνην τὴν ἱερὰν μνήμην σου, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.!

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ παῖδες εὐσεβεία, συντραφέντες δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες· πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοίγησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοὺς φωτοφανίας ἔτυχον δόξα Κυρίου γὰρ αὐτοὺς περιέλαμψε καὶ Ἄγγελος, ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ε'Ξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, Οὐρανῶν στρατεύματα, δόξα ἐκραύγαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη. Χριστὸς ἔλαμψεν, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμα τί τοῦτο εἶπον οἱ Ποιμένες, διελθόντες ἰδῶμεν τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν. Βηθλεὲμ καταλαβόντες δὲ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Ἐν τῇ καμίνῳ ἀβραμιαῖοι.

Ἰ'Ερωσύνης ἱερωτάτης τὸ θεόδοτον χρίσμα, συγκεράσας αἵματι τῷ ἐκ σοῦ, ἱερώτατον ἀπέδειξας· εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Σὺ ἐφεκλύσω, χάριν τοῦ Θεοῦ Πρωτομάρτυρος, οὐπὲρ ἀνεδείχθης ἄριστος μιμητῆς, εὐλογεῖαις ἀμειβόμενος, τοὺς ἀναιροῦντάς σε, ἀνιλεῶς παμμάκαρ Εὐθύμιε.

Στήσας τοὺς πόδας, ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως, πάσις προσβολαῖς Παμμάκαρ τῶν πειρασμῶν, ἀπερίτρεπτος διέμεινας· εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε! διὰ σοῦ γὰρ δέδοτε ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, Πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβείας. Καὶ τῷ Παντάνακτος.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Θλύματος ὑπερφουῶς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς θεο-

τητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψω-
μεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπεριφούτω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἶπει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ Παῖδας, δορυκτῆτους Δαβὶδ ἐκ
Σιών, ἐν αὐτῇ δωροφόρους πέμπει δὲ Μάγους Παῖδας, τὴν τοῦ
Δαβὶδ Θεοδόχου θυγατέρα λιτανεύοντας, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀνα-
μέλψωμεν, εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερι-
φούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οργανα παρέκλινε τὸ πένθος ὠδῆς· οὐ γὰρ ἤδον ἐν νόθοις οἱ
Παῖδες Σιών· Βαβυλῶνος λύει δὲ, πλάνην πᾶσαν, καὶ μουσικῶν
ἁρμονίαν Βηθλεὲμ· ἐξανατείλας Χριστὸς διὸ ἀνυμνοῦντες ἀνα-
μέλψωμεν, εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερι-
φούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς βασιλίδος Σιών, καὶ δορυκτῆτον ὄλθον
ἐδέξατο· Θησαυροὺς Χριστὸς, ἐν Σιών δὲ ταύτης, καὶ βασιλεῖς
ἐν ἀστὲρι ὀδηγῶν, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἐνυμνοῦντες ἀνα-
μέλψωμεν, εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερι-
φούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Χείρας ἐκπετίσας Δανιήλ.

Εξῆς ἐπὶ βήματος στερρόως ἀγωνιζόμενος, Πάτερ Εὐθύμιε,
τὸν τελειότατον ὄρον γὰρ, ἐμελέτησας Θεόληπτε, ὡσπερ ἐλό-
μενος θανεῖν, ὑπὲρ τῶν φίλων σου, τῶν βοώντων· πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φαιδρὸς καὶ τὸν λόγον καὶ τὸν νοῦν, φαιδρᾶν ἐκτήτω ψυχῆν,
φαιδρὸν τὸ πρόσωπον· νῦν δὲ φαιδρότερος γέγονας, μέχρις αἵ-
ματος Εὐθύμιε, πρὸς βασιλεῖς Θεοστυγεῖς, ἀντιταξάμενος καὶ
κρυγάζων· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖται τὸν Κύριον.

Επειροῦτο μάκαρ ἐπὶ σέ, οἱ ἐπὶ γῆς κραταιοὶ, τοῦ θανατῶσαι σε,
παρανομώτατα πράττοντες· ἀλλ' αὐτὸς ἀνατεινόμενος, πρὸς
τὸν τεχθέντα λυτρωτὴν, ἐξ ἀπειράνδρου μητρὸς ἀνεβόα· πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς, ἄρχιον ἡγου-
μενος· σὺ γὰρ Πανάμωμε τέτοκας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα,
τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ὃ ψάλλομεν· εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Καταβασίαι.

Θούματος ὑπερφουῶς· καὶ Μήτηρ ἀρλέκτως.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μυστήριον ξένον ὄρω καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ Σπήλαιον
θρόνον χειρουβικὸν τὴν παρθένον· τὴν φάτιν γωρίον ἐν ᾧ ἀνε-
κλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύ-
νομεν.

Εξαίσιον δρόμον ὄρωντες οἱ Μάγοι, ἀτυνήθους νέου ἀστέρος
ἀρτιφαοῦς οὐρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκ-
μήραντο ἐν γῆ, γεννηθέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Νεηγενὲς Μάγων λεγόντων, Παιδίον ἀναξ, οὗ ἀστὴρ ἐφάνη,
ποῦ ἐστίν; εἰς γὰρ ἐκείνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανεῖς ὁ Ἡρώ-
δης ἐταράττετο, Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ Θεομάχος φρουαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον Ἡρώδης ἀστέρος, οὗ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μά-
γοι ἐν Βηθλεέμ προσκυνοῦσι Χριστῷ σὺν δώροις, ὑφ' οὗ πρὸς
πατρίδα ὀδηγούμενοι, δεινὸν παιδοκτόνον, ἐγκατέλιπον παι-
ζόμενον.

Ἄλλος. Λίθος ἀχειρόμητος.

Πρὸς τὸν γαληνότατον ὄρμον, μετέστης Πάτερ τῶν ἐντεῦ-
θεν, ὡσπερ γὰρ στρουθίον ἐρρύσθης, ἐκ τῆς παγίδος τῶν Θη-
ρευόντων σε, εὐλογῶν τὸν ρυσάμενον Ἱερομάρτυς εὐθυμότατα.

Αἰγλῆς τῆς ἐξ ὕψους φανείσης, ἀνατολῆς πεφωτισμένου,
καὶ φωτοφανείαις ἀστέρος, τοῦ ἐξ Ἰουδα νῦν ἀνατείλαντος,
ὑπερφουῶς λαμπόμενος, πρὸς τὸν Δεσπότην ἐξεδήμησας.

ΤΑ τοῦ Παραδείσου νῦν πλάτη, χωροβατεῖν κατηξιώθης· οὐ τῶν μακαρίων λαμπρότης, καὶ τῶν Ἁγίων ἢ ἀγαλλίασις, ὡς ἀθλητὴν Εὐθύμει, σὲ νικηφόρον ὑπεδέξαντο.

Εχων πρὸς Θεὸν παρρησίαν, ὡς Ἱεράρχης τε καὶ Μάρτυς, τοῦ νῦν ἐνεστῶτος χειμῶνος, τῆς Ἐκκλησίας γαλήνην αἴτησαι, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνεβλάστησας ῥίζης, τοῦ Ἰησοῦ ἡμῖν τεκοῦσα, ἄνθος τῆς θεότητος Χριστὸν, Θεογεννητὸρ Πάναγνε σήμερον, τὸν ὡς Θεὸν ἀχώρητον, καὶ νῦν ὡς βρέφος σπαργανούμενον.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον. Καὶ Στέργειν μὲν ἡμᾶς.

Ἐξαποστηλάριον, τοῦ Ἁγίου.
Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Τὼ ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεεμ, τεχθέντι Βασιλεῖ ἡμῶν, δωροφορήσας εὐκλεῶς, τῶν ἀρετῶν μυρεψικῆ, σμυρνολιθάνῳ Ὅσιε, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ἐνθέως ἀπειλήσας.

Τῆς Ἑορτῆς.

Επεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου, ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσῶμεν σίχους Γ'. καὶ ψάλλομεν
γ'. σιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, καὶ γ'.
προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Ἑορτῆς. ἤχος πλ. δ'.

Παράδοξον μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον, καὶ νοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται· ὅπερ ἦν μετένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φερμὸν ὑπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

ΚΥριε, ἐν Βηθλεεμ παραγέγονας· καὶ ἐν σπηλαίῳ παρόχθησας· ὁ οὐρανὸν ὡς θρόνον ἔχων, ἐν φάτνῃ ἀνεκλήθης, δι στρατιαὶ κυκλοῦσιν Ἀγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ἵνα σώσῃς ὡς εὐσπλαγγνος, τὸ γένος ἡμῶν, δόξασοι.

Πὼς ἐξείπω τὸ μέγα Μυστήριον; ὁ ἀσαρκος σαρκούται· ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ ἀόρατος δρᾶται, ὁ ἀναρῆς ψηλαφᾶται, καὶ ὁ ἀναρχος ἀρχεται· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται· Ἰησοῦς Χριστὸς, χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας·

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτὸς. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

ΕΤι τῷ λύθρῳ σταζόμενος, καὶ πεφυρμένος θερμῷ καὶ ἀτμίζοντι αἵματι, τῷ Χριστῷ παρέστηκας, θεοβόρῃμων Εὐθύμει. τῶν σῶν πηγῶν οὖν, Πάτερ τοὺς μώλωπας, ἀνθ' ἰκεσίας νῦν προτεινόμενος, τοῦτον δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ ἐκτενῶς, μάκαρ ἐξιλέωσας, ὑπὲρ τῆς ποιήνης σου.

Δὲρα προσήνεγκας Ὅσιε, τῷ γεννηθέντι Χριστῷ καὶ σαρκὶ νηπιάσαντι, πολιὰν αἰδέσιμον, κοσμουμένην χαρίσμασιν, Ἱεραρχίας, Πάτερ καὶ αἵματι, πεφοινιγμένην τῆς σῆς ἀθλήσεως· Πίστιν ὀρθόδοξον, καὶ ἐλπίδα πρόθυμον, καὶ ἀρβραγῆ, ὄντως καὶ ἀσάλευτον, ἀγάπην πάνσοφε.

Γλῶσσα κινουμένη πνεύματι, καὶ φθεγγομένη σαφῶς, ἀληθείας διδάγματα, θεοδότου χάριτος, τηλαυγῶς ἀποστάζουσα, τῆς εὐσεβείας λύρα θεόφθογγος, ὀρθοδοξίας κρηπίς ἀκράδαντος, στόμα μελίρρυτον, θησαυρὸς φρονήσεως, Ἐκκλησιῶν, Σάλπιγξ μεγαλόφωνος, ἐδείχθης Ὅσιε.

Δόξα. ἤχος πλ. β'. Τοῦ Ἁγίου.

Τὼ τῆς ἀχραινοῦς πίστεως φέγγει, ταῖς τῶν θείων Γραφῶν ἐγκύψας θεηγορίαις, τῶν ἐπὶ Χριστοῦ ἀσυγχύτως συνελθουσῶν δύο φύσεων ἐμῆθης τὴν καθ' ὑπόστατιν ἔνωσιν καὶ ταύτης ἐκάτερα τὰ ἰδιώματα εὐσεβῶς διακρίνων, τὴν τῶν θείων Εἰκότων προσκύνησιν καὶ τιμὴν, ἔργοις καὶ λόγοις ἐκήρυξας, Ἱερομάρτυς Εὐθύμει ὄθεν· καὶ ἐξορίαις πικραῖς ὑπὲρ αὐτῶν προσομιλήσας, καὶ μαρτυρικαῖς ἀγλαίαις κοσμιθεῖς. Χριστῷ τῷ Θεῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεῦων ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Σήμερον ἡ ἀόρατος φύσις, τοῖς βροτοῖς ἐκ παρθένου συνάπτεται· σήμερον ἡ ἄπειρος οὐσία, ἐν Βηθλεέμ σπαργάνοις ἐνεπίσσεται· σήμερον ὁ Θεὸς δι' ἀστέρος, Μάρτυρος εἰς προσκύνησιν ἄγει, προμηνύων αὐτοῦ τὴν τριήμερον ταφήν, ὡς ἐν χρυτῷ, καὶ σμύρνῃ, καὶ λιβάνῳ. δι' οὗ ψάλλομεν. ὁ σαρκοθεὶς ἐκ Παρθένου Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά. καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος
τῆς Ἑορτῆς ἡ γ' ᾠδὴ, καὶ τοῦ Ἁγίου ἡ ζ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας
καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.
δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς ἐκ τῆς
κανόνας τοῦ Ἁγίου, εἰς ἁγιασμόν αὐτῶν.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε αἱ χορεῖται τῶν εὐσεβῶν, ὕμνοις ἐγκωμίων, καταστέψωμεν εὐλαβῶς, Εὐθύμιον ὄντως, τὸν θεῖον Ἡεράρχην, καὶ Μάρτυρα Κυρίου, τὸν μεγαλῶνυμον.

Ἐτερον.

Σεβας ἀπονέμων τῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου, ἐκτυπώματι σχετικῶς, πικραῖς ἐξορίαις, ἡλάθης Θεοφόρε, καὶ θάνατον ὑπέστης, Πάτερ Εὐθύμιε.

ΤΕΛΟΣ.